
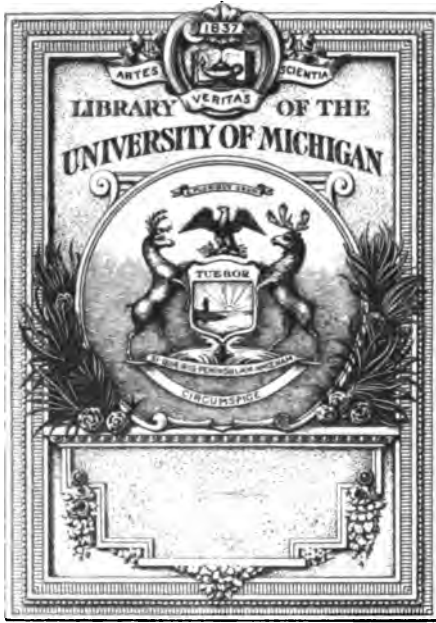
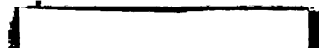

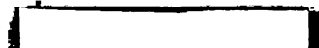
A 415834

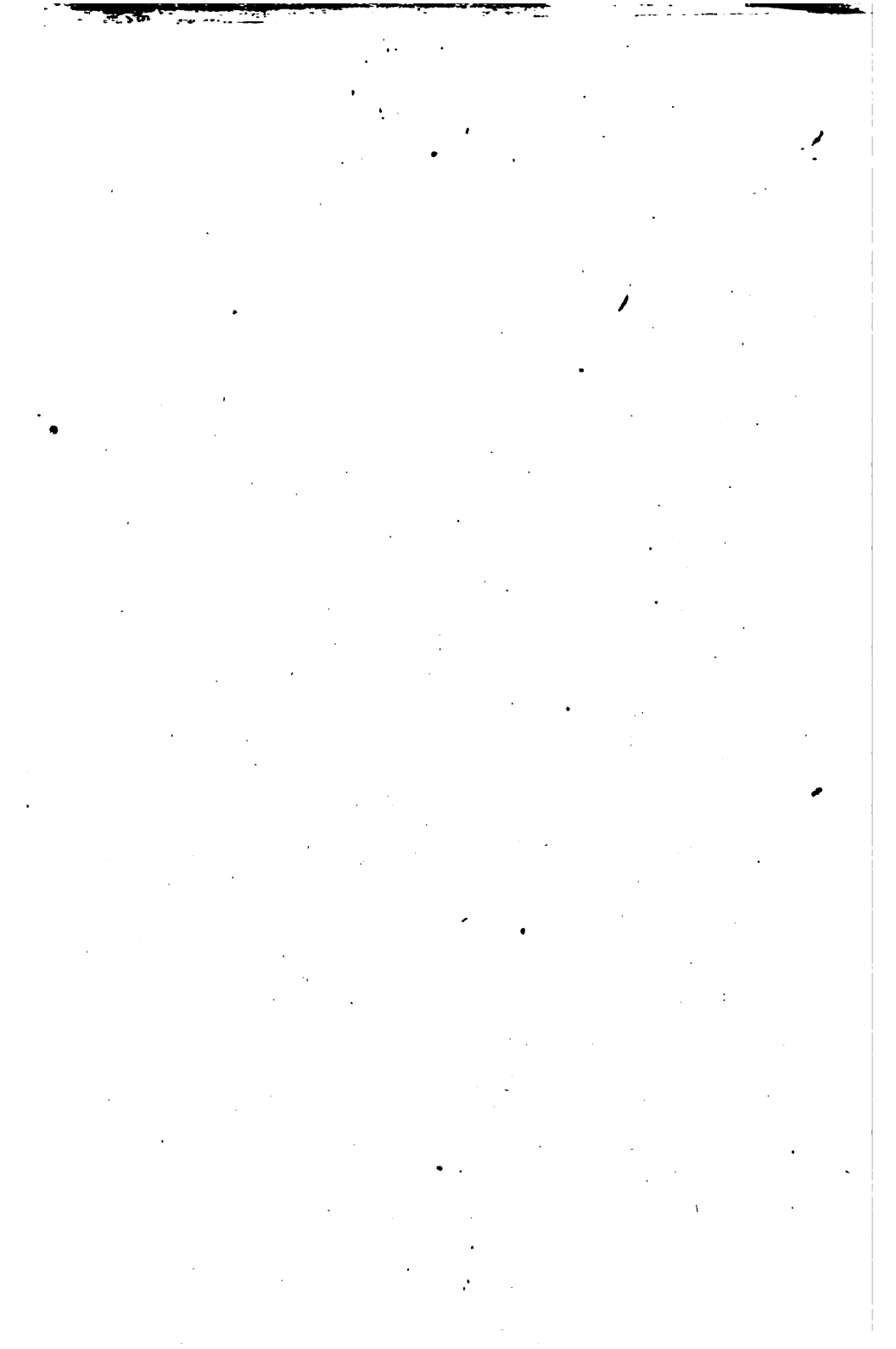

TC 5 (1-17)

MIMNERMI COLOPHONII

CARMINUM QUAE SUPERSUNT.

COMMENTATIONE PRAEMISSA

DISPOSUIT EMENDAUIT ATQUE IN SALUTEM

GRAECORUM PRO PATRIA PUGNANTIUM

EDIDIT

NICOLAUS BACHIUS

PHILOSOPHIAE DOCTOR ARTIUMQUE LIBERALIUM MAGISTER.

ACCESSIT EPIMETRAUM AD SOLONEM POETAM.

LIESIAE 1826

SUMTIBUS FRID. CHR. GUIL. VOGELII.

PHILOLOGIS SAGACISSIMIS

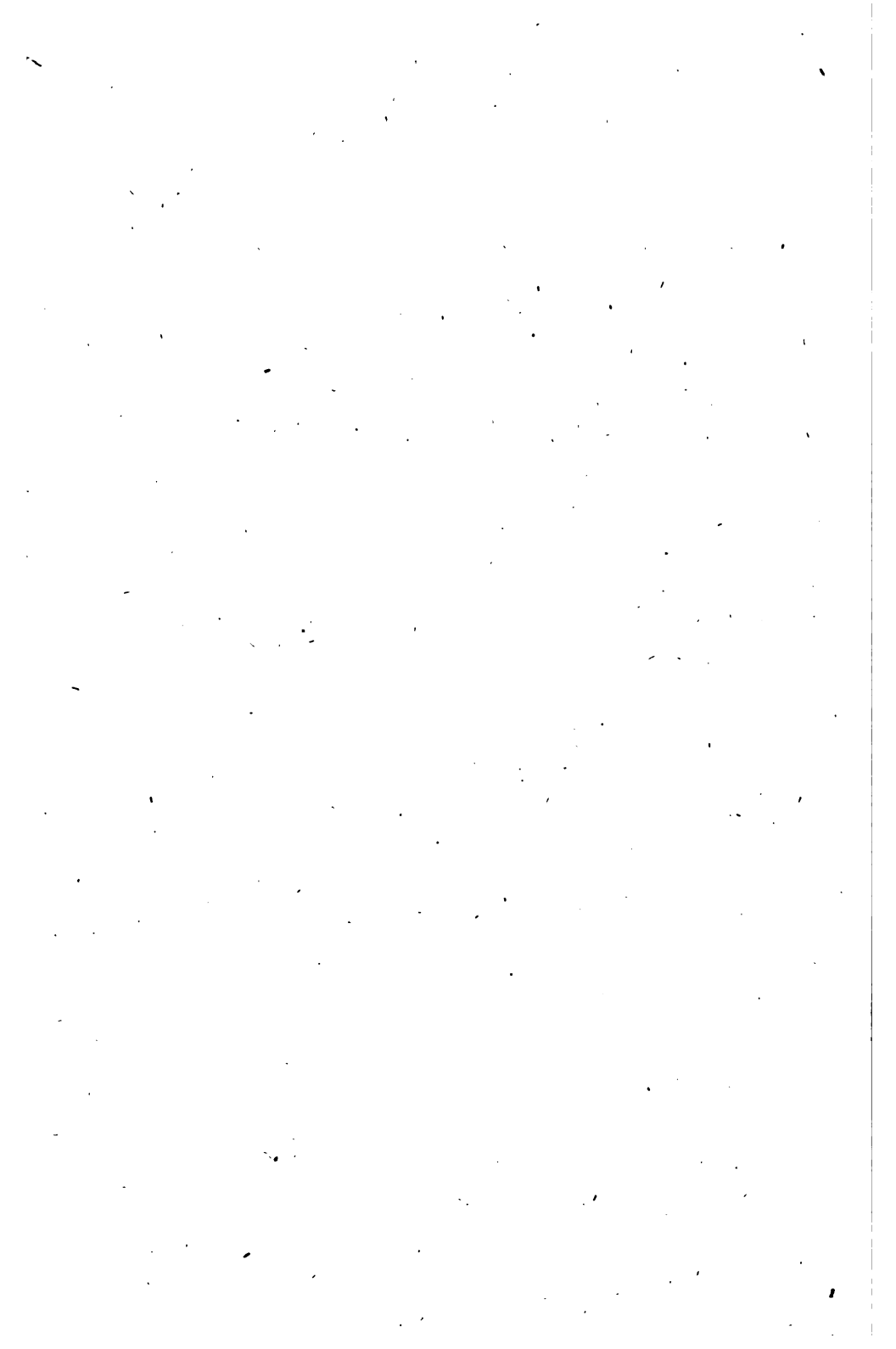
AUGUSTO BOECKHIO

ET

PHILIPPO BUTTMANNO

DISCIPULUS

ANT' ΕΤΕΡΓΕΣΙΑΣ ΜΝΑΜ' ΕΠΕΘΗΚΕ ΤΟΛΕ.

Ex quo primum, praeceptores candidissimi, benevolentia vestra ac disciplina fruitus sum, studiorum salutisque meae gubernatores sapientissimi atque fautores gravissimi cuilibet fato, quod in me irrumperere videbatur, auctoritatem vestram objicere omneque mihi praebere solatium praesidiumque nunquam desiistis. Quum igitur uterque vestrum me adhortaretur, ut perseverarem in commentandi genere, quale istud esset de Solone poeta, quid gratius mihi; quid jucundius esse poterat, quam hac ratione optatis ac desiderii vestris indulgere? Accessit etiam admonitio publica, ut, quam ingressus essem viam, in eadem strenue pergerem, acces-

sit denique, ut ejusdem admonitionis auctoribus, viris eruditis *) ipsique Regio Ministerio, quod gubernandae institutioni publicae praeest**), probatum sit illud periculum a me factum in Solone poeta. Itaque primum animum adverti Mimnermi elegis colligendis et pertractandis: quo tamen munere ut rite fungerer, in vestro jam gremio Berolini versatus, ex Bibliotheca Regia decerpsi, quae hanc ad rem necessaria duxeram. Eademne vero digna sint laude, quae ad Viadrum fluvium atque illa, quae ad Rhenum Patrem aggressus sum, equidem decernere non ausim.

Accipietis igitur hoc parvum opusculum, lucubratum inter varia negotia variosque labores, ex quo tempore de circulis et conviviis vestris abductus Gymnasii Regii Oppoliensis discipulos literis artibusque liberalibus instituo: exiguum qui-

*) *Jo. Gaezio*, Philologo Batavo, in *Bibliotheca critica nova* Vol. I. p. 274. atque *Gu. Ern. Webers*, poetarum elegiacorum interpreti et ingeniosissimo et elegantissimo, in *Paedagogisch-Philologisches Literaturblatt zur allg. Schulzeitung*. 1825. Novemb. N. 47.

**) Ex Rescripto d. xvi. m. Maji a. MDCCCXXV.

illud meae erga vos pietatis monumentum
 gnusque amoris, attamen sincerum profectumque
 pectore puro, — *δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.* —

Quae quidem verba quum jam Oppelii scri-
 issem, ut Lipsiam commigrarent typis imprimen-
 , Passovius meus nuntium mihi pertulit optatis-
 mum, Berolini et Vratislaviae, pro suis quemque
 ribus, extremo paene Graecorum discrimini oc-
 rsuros homines generosos vereque Christianos.
 eque habui quidquam antiquius, quam ut ego
 oque pro facultate aliquid conferrem ad salutem
 raecorum, indomita virtute adversus barbaros
 gnantium, *χαλεπὸν τ' αἰόχος ἀπωσομένων*, Grae-
 rum, inquam, unde omnis profecta est humani-
 s omnisque litterarum artiumque disciplina. Quem
 finem quid aptius offerre possim, quam pretium,
 od solvetur pro opera a me collocata in Mi-
 nermo, uno ex antiquissimis Graecorum poetis?
 profecto rem ad Marathonem, ad Thermopylas
 que Salamina ab heroibus Graecis olim fortissi-
 e gestam, eandem hodie quoque exantlabat
 gnus ille animus atque excelsus. Manes etenim

Tyrtæi nostra ætate ab inferis ascendisse videntur, incitatum Graecorum fortissimum quemque ad studium atque labores qualescunque subeundos:

Θυμῷ γῆς περὶ τῆςδε μαχώμεθα, καὶ περὶ
 παίδων

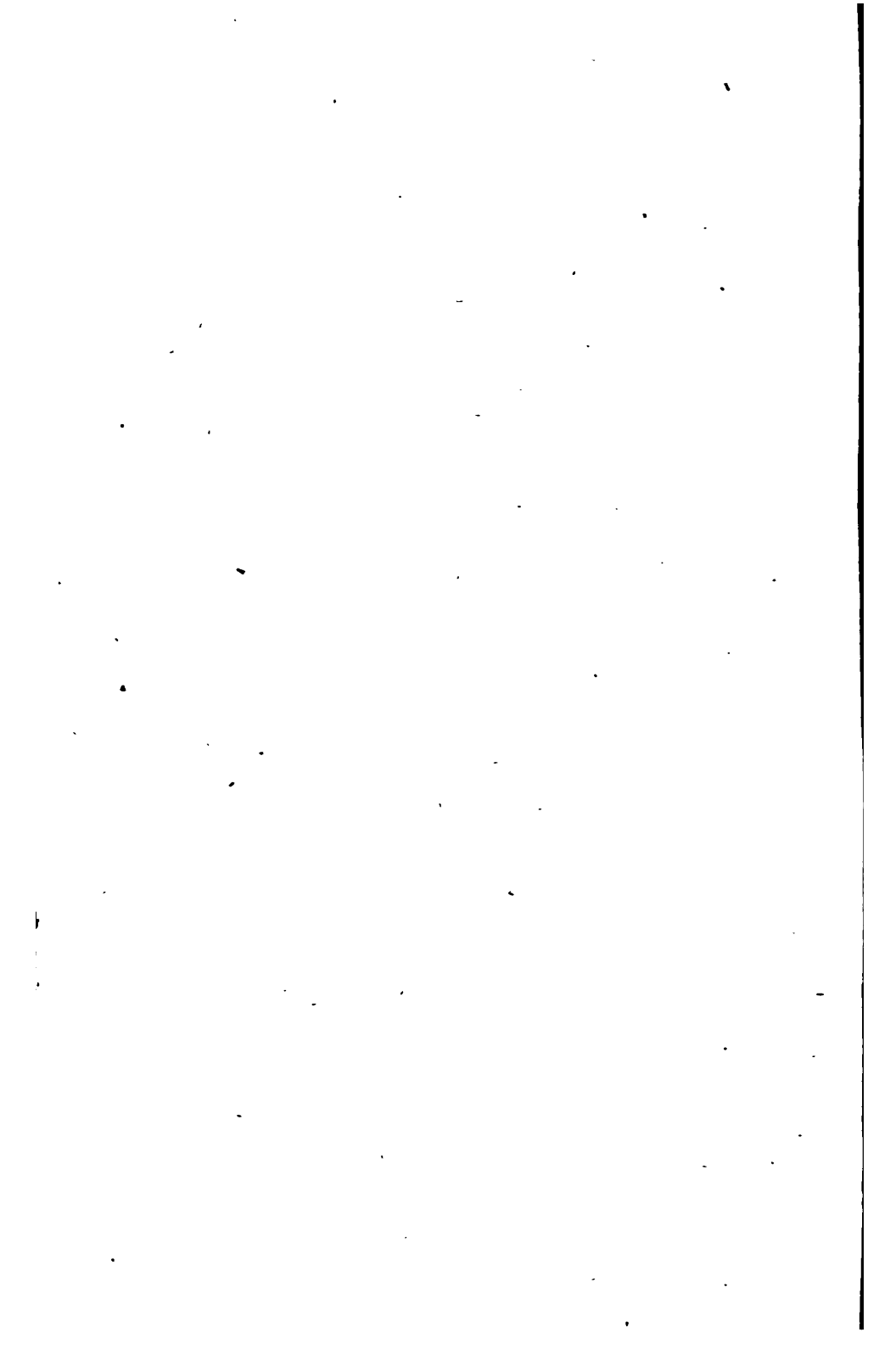
θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φευδόμενοι,
 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου.

Scripti VRATISLAVIÆ feriis pentecostalibus

a. MDCCCXXVI.

DE

MIMNERMO POETA ELEGIACO.

MIMNERMUS Colophonius ¹⁾, Solonis Atheniensis, videtur, ferme aequalis, poeta elegiacus ²⁾, floruisse dicitur inde ab Olympiade trigesima septima. Notum

1) Hoc disertis verbis memoratur a Strabone XIV. p. 921. *Ἀνδρες ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων Μίμνερος — καὶ Ξενοφάνης κ. τ. λ.* cf. Procli Chrestom. in Photii Biblioth. p. 319. b. 12. ed. Bekkeri. p. 379. ed. Gaisford. Suidas v. *Μίμνερος* (sic enim corrupta est haec vox: aliter apud alios corrupta legitur, plerique tamen et certissimi testes exhibent *Μίμνερος*) *Κολοφώνιος*, ἢ *Σμυρναῖος*, ἢ *Ἀστυπαλαεὺς κ. τ. λ.* Haec spectant ad vulgaria Grammaticorum dissidia, qui modo a loco genituali, modo a diversis sedibus postea electis scriptores denominare solebant. cf. Welcker. ad Alcman. p. 4 sq. Passov. ad Theoghid. 771. ed. Bekker. C. O. Mülleri *Dorier* T. I. p. 122. Gu. Ern. Weberi *die eleg. Dichter der Hellenen* p. 473. Nobis probatur Strabonis testimonium quum antiquius tum (ut intelligitur ex Suida, in primo loco *Colophonium* collocante) plerisque veterum acceptum: quamquam verisimile videtur Mimnermum longius quoddam vitae spatium Smyrnae degisse. Sed nuper illam auctoritatem infringere conatus est C. Ph. Chr. Schoenemannus in commentatione nondum absoluta *de Mimnermi vita et carminibus* (Gottingae 1823. 4.) quam, quum non publice prodierit, necum communicavit Fr. Passovius. Atque ille p. 2 sq. ex Pausania IX. p. 766. colligere sibi videtur Mimnermum natum esse *Smyrnae*. Quae tamen ratione ex fragmento quodam ipsius Mimnermi (XII ap. Strab. p. 634.) conjecturam suam stabilire quasi satis certam opinetur, equidem intelligere non possum. Nihil prorsus certi inde sequitur.

2) Praeter fragmenta, quae hoc docent, adeundus est Strabo l. c. *Μίμνερος*, *ἀλητῆς ἄμα καὶ ποιητῆς ἐλεγείας*. Suidas l. c. *ἐλεγμοποιός*.

est enim Solonem in Mimnermum, aetatis annum sexagesimum sibi exoptantem, scripsisse elegos hosce:

Ἄλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσεται, ἔξελε τοῦτο·
μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφ' ῥασάμην,
καὶ μεταποίησον τάγυρι τόδι, ὧδε δ' ἄειδε·

ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΘΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑ-
ΝΑΤΟΡ³⁾.

Hoc quidem testimonium (ut Schoenemannō aliquid concedamus) certissime non probat Mimnermum tunc temporis etiam fuisse superstitem, licet omnis versiculorum color ita comparatus sit, ut ad viventem potius quam ad mortuum spectare videatur; sed respondet omnino Suidae relationi: *Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λς' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῦειν τῶν ζ' σοφῶν· τινὲς δὲ αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν.* Nam verbo *γέγονε* a Suida significari *floruisse*, non *natum esse* Mimnermum illo tempore, apparet collatis aliis locis⁴⁾. Verum enimvero si utramque Suidae notitiam compensaveris, Mimnermus etiam propius accedet ad aetatem Solonis, ita ut optimo jure septem sapientium aequalis dici poterit. Grammaticorum dissidia, haud raro inania, hoc quoque loco ad nihil reduci videntur. Etenim flos poetae erotici in aliam aetatem cadere non potuit, nisi in eam, ubi pectoris tentavit in dulci juventa fervor Mimnermum. Si igitur in Olympiade XXXVII. ponamus annum aetatis circiter undevigesimum, haud ita longo intervallo disjunctus sit Mimnermus a septem sapientibus ipsoque Solone. Verum hac ratione minime contentus Schoenemannus Mimnermi florem ad Olympiadem XX. referre conatur (p. 5 sq.) hancce viam ingressus: *Narrat Pausanias (IV. p. 331.) arce Era undecimo oppugnationis anno tandem dolo a Spartanis*

3) Vide, quae a nobis disputata sunt in *Comm. de Solonis poeta* p. 31 sq. 99.

4) V. ad Solon. p. 3.

capta, cum Messeniorum res jam in summum discrimen essent redactae, Aristomenem atque Theoclum suos ad fortiter resistendum incitantes, insigne illud Smyrnaeorum facinus laudasse ὡς Ἴώνων μοῖρα ὄντες, Γύγην τὸν Δασκύλου καὶ Λυδοῦς, ἔχοντες σφῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ ἀρετῆς καὶ προθυμίας ἐκβάλοιεν. Id factum vero ex ipsis Mimnermi carminibus innotuisse suspicor.

Sed quid juvant suspiciones intempestivae, omni fundamento destitutae? Demonstrandum erat ante omnia rationibus historicis Mimnermum ipsum illi pugnae interfuisse aut omnino illo tempore jam vixisse. Sed longius quoque ille progreditur, ita ut ex fama tantummodo ficta, qua Mimnermus inter veteres elegiae auctor habitus sit, collegerit eum ad Callini et Archilochi aetatem relatum esse. Sed nemo unquam veterum Mimnermum tradidit fuisse inventorem elegiae. Unicum Hermesianactis locum, qui illius sententiae favere videatur, ratione prorsus alia atque vulgari interpretandum esse, paulo infra docebitur. Argumentum multo gravius per litteras mihi opposuerat Passovius, quippe qui Mimnermum una cum ceteris Ionibus Colophonense Smyrnam commigrasse jam ante Olympiadem XXIII. acutissime colligere studuisset ex hac ipsius poetae elegis:

*Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηλήϊον ἄστν λιπόντες
 ἡμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα·
 ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
 ἐξόμεθ', ἀργαλέης ὕβριος ἠγεμόνες.
 κείθεν δ' Ἀλλήεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο,
 θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἶλομεν Αἰολίδα.*

Sed si ponamus cum Passovio elegis his poetam suam quoque inclusisse personam (Ἡμεῖς), hoc etiam constitutatur necesse est, Mimnermum Πύλι Elidis natum, inde in Asiam minorem profectum esse cum suis hominibus. Quod quum rationibus careat, verisimilius videtur intelligendam esse gentem Graecam (fortasse

Caucones Pylios, ab Herodoto I, 147. laudatos), quae ex Peloponneso in Asiam minorem commigraverit, primum Colophone sedes suas collocaverit, deinde, seditione commota (v. Herodot. I, 150. Pausan. VII, 5. 1.) Smyrnam occupaverit, unde expeditio contra Gygen Lydosque suscepta esse dicitur: sive Mimnermus alios homines dicentes faciat, sive eam ob causam primam personam pluralis admittat, quoniam (quod verisimilins videtur) ipse ortus sit ab illa gente Peloponnesiaca, ita ut *'HMEIX'* significet *maiores nostri*). Attamen si quis Passovii istam rationem persequutus fuerit, Mimnermi aetatem justo etiam longius remotam atque Suidae testimonio repugnantem inveniet: Smyrnam enim jam ante Olympiadem XXIII. a Colophonis Ionibus expugnatam fuisse colligitur ex Pausaniae verbis (V, 8, 3.): *Τρίτη δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ πυγμῆς ἄθλα ἐπέθεσαν. Ὀνόμαστος δὲ ἐνίκησεν ἐκ Σμύρνης, συντελοῦσης ἤδη τήνικαῦτα ἐς Ἴωνας.* Unde qui rediet, is Mimnermi annum natalem saltem circa Olympiadum initium constituat necesse erit. Jam alterum quoque accedit impedimentum. Colophonem a Pyliis Andraemone duce conditam esse Mimnermus ipse tradit: Strabo enim (XIV. p. 634.) *Κολοφῶνα δ'*, inquit, *Ἀνδραίμων Πύλιος (sc. κτίζει), ὡς φησι καὶ Μίμνερος ἐν τῇ Ναννοῦ.* Sin autem elegos laudatos persequentes, Mimnermum istis Pyliis comitem adjungamus, ejus aetas incidat vel in tempus ante Callinum, qui jam floruisse perhibetur circa Olympiadum initium. Jam vero Colophonem ipsam una cum ceteris urbibus Ionicis (v. Herodot. I, 142.) prius etiam condi-

5) Eadem est sententia C. O. Mülleri Dorier I. p. 98. *Der älteste Zeuge, Mimnermos, sagt, dass die Gründer seiner Vaterstadt Kolophon vom Neleischen Pylos gekommen, wo es fast scheint, als denke sich der Dichter eine unmittelbare Wanderung dahin.*

tam esse oportet. Itaque longius distabit spatium, intra quod vixerit Mimnermus, inde a tempore, quo Pylii Colophonem condiderunt (ante Olympiadum initium) usque ad Smyrnaeorum contra Gygen Lydosque certamen (paulo ante Olymp. XXIII.), ab ipso poeta carmine elegiaco celebratum.

Suidas quidem Mimnermum *Ligyrtiades* (*Λιγυρτιάδου*) filium fuisse narrat, quod tamen hac potissimum ratione interpretandum est, ut patria nomen ab arte, quam excoluerit filius sive etiam universa familia, repetitum esse ponatur. Attamen has quantulascunque ad Mimnermum decerptas sententias Lexicographus sine ullo iudicio consarcinasse videtur: quo difficilins fiat verum praebere iudicium, quum postremo etiam accesserit librariorum levis incuria. Interea totum locum ita emendandum censuimus: *Μίμνερος, Λιγυρτιάδης, Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀστυπαλαιεὺς, ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν τῶν ζ' σοφῶν τινές δὲ αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυρτιάδης (i. q. Λιγυρτιάδης) διὰ τὸ ἐμμελές καὶ λιγύ. Ἐγγραῖς βιβλία πολλά⁶). Sic enim*

6) Vulgo: *Μίμνερος, Λιγυρτιάδου* — *Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυρτιάδης*. Quid sibi velit forma *Λιγυρτιάδης*, equidem non intellexi. Wielandio quidem ad Horatii Epist. I, 6, 64. p. 144. minorem aut nullam potius suspicionem haec forma movisse videtur, quippe qui in verba juret magistri: *Mimnermus, ein erotischer Dichter, — erhielt wegen der ungemainen Lieblichkeit seiner Verse den Namen Λιγυρτιάδης*. Eundem errorem nuper repetit Frid. Schoellius, *hist. de la litt. Grecque* T. I. p. 191. Rationes tamen attulit nullas Wielandius noster, vir ceteroquin uberrimus ad defendendam quam commendat sententiam. Medicinam nobis praebet altera lectio, quae extat in Cod. Paris. A. *Λιγυρτιάδης*, quam quidem formam aequè genuinam esse ac *Λιγυρτιάδης* me docuit Passovius hisce verbis ad marginem hujus libelli ascriptis: *Utraque forma mihi pro-*

Mimnermus non filius Ligyrtidae cujusdam, verum ipse *Λιγυρτιάδης* sive *Λιγυρτιάδης* appelletur, forma quidem patronymica, illa tamen ad artem referenda, eadem prorsus ratione, qua *Homeridae*, *Daedali-
dae* aliique dicuntur, Mos enim fuit solennis, ut poetae artificesque ab arte denominarentur: sic *Stesichorus* proprie ab arte duxit nomen, quod quidem postea mansit, quum nomen germanum oblitteratum esset ⁷⁾. Mimnermus autem utraque arte polluerat, et *musica* et *poetica*, priore fortasse a majoribus ad ipsum translata. Nimirum a Strabone laudatur Mimnermus *αὐλητής*

ba esse videtur, ad duplicem formam λιγύς et λιγυρός provocanti; neque profecto in aliis etymis frequentius quicquam hac litterarum ε et ρ alternatione, quarum posteriores Aeolensibus maxime familiarem fuisse testis est Plato in Cratylo p. 431. 451. ita μάρτυς et μάρτυρ, ἴππος et ἴππερ, σκληρότης et σκληρότηρ, arbos et arbor, honos et honor; quidni Λιγυρτιάδης et Λιγυρτιάδης? — Nunc etiam Suidae interpretatio, διὰ τὸ ἐμπλής καὶ λιγύς, respondet praeceptis grammaticis. Epitheton λιγύς jam ab Homero tribuitur instrumentis musicis atque Musae ipsi: Il. 4, 186. φόρμιγγι. cf. Odyss. δ, 67. Ibid. ω, 62. Μοῦσα λιγυα. Λιγυρός forma plenior (vide Buttmanni Gramm. §. 104. g.) ibidem significat sonorum quidquam, ab Homero avibus et Sirenis addita Il. ρ, 290. Odyss. ρ, 44. 183. Theognis 933. Ὅσ' ὄναμαί φωνῆ λιγύ' ἄδμεν ὄσπερ ἀηδῶν. Mimnermo poetae atque tibicini insigniter attribuitur patronymicum Λιγυρτιάδης (a forma λιγύς) sive Λιγυρτιάδης, quasi a forma primitiva λιγύς, Gen. λιγυρός, deductum sicut Φεργητιάδης a Φέρης etc. Quod quum ita sit, principio etiam facili modo reponendum Λιγυρτιάδης pro genitivo Λιγυρτιάδου. In ultima sententia ed. Mediol. a. 1449 hanc praebet lectionem: Ἐργαυε βιβλία ταῦτα πολλὰ· illam quidem, nisi glossatoris cujusdam, poene absurdam.

7) Suidas v. Σηολίχορες· ἐκλήθη δὲ Σηολίχορες, ὅτι πρῶτος (h. e. praecipuus) ἀναρχοῦντι χορῶν ἔστησεν, ἐπεὶ τοὶ πρότερον Τισίας ἐκάλειτο.

ἄμα καὶ ποιητῆς ἐλεγείος⁸⁾. Antiquissimum vero et certissimum quo utimur, testimonium est Hippo- nactis, a Plutarcho ad nostram aetatem translatum: Καὶ ἄλλος δ' ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος, καλούμενος Κρα- δίας*), ὃν φησὶν Ἰππώναξ· Μίμνερον ἀυλῆσαι· ἐν ἀρχῇ δ' ἐλεγεία μεμελοποιημένα οἱ ἀυλωδοὶ ἦδον· τοῦτο δὲ δηλοῖ ἢ τῶν Παναθηναίων γραφὴ ἢ περὶ τοῦ μουσικοῦ ἀγῶνος⁹⁾. Hoc enim anti-

8) Strab. XIV. p. 921. Casaubonus emendavit ἐλεγείας, libri uno, ut videtur, consensu ἐλεγείας exhibent, improbante H. Stephano in Thea. T. I. p. 1067. D. At jure formae ἐλεγείας patrocini- um suscepit Laur. Santenius ad Terent. Maur. p. 285., quem cum magno bonarum litterarum emolumento post San- tenii mortem nuper edidit Dav. Jac. Lennepius. PASSÓVIUS.

*) Cf. Hesych. v. Κραδίας νόμος· νόμον τινὰ ἐπανουῶσι τοῖς ἐκκεμπομένοις φαρμακοῖς, κράδαις καὶ θύρας ἐπιραβδίζομενοις. Haec imprimis spectare ad Thargelia ostendit Schoenemannus p. 17 sqq. Grammatici derivatio ista vocis Κραδίας verane sit necne, nihil ad rem: hoc saltem pro comperto habebis, Κρα- δίην νόμον imprimis adhibitam esse ad sacra quaedam pera- genda.

9) Plutarch. de Musica cap. 9. Huc etiam spectat locus Her- mesianactis apud Athen. XIII. p. 597. F. licet immodice de- pravatus: Πολιῶ δ' ἐπὶ πολλῶν λωτῶ κηρωθεῖς κώμονι στειχ' ἀνακοιρανίων. Sic quidem, fortasse non sanatus, attamen cor- rectior apparet locus. Λωτὸς sive tibia (annotante Ruhnke- nio in Ep. crit. II.) apta est Mimnermo tibicini. cf. Athen. IV. p. 175. C. 182. B. VIII. p. 362. B. Πολιὸς autem dicitur ob loti sive tibiae ex loto confectae colorem nigrum. Theo- phrast. H. Pl. IV, 4. τὸ μὲν ξύλον μέλαν. cf. Plin. H. N. XIII, 17. Κηρωθεῖς ἔ (vulgo, κηρωθεῖς) reposuit Anonymus in Diario Classico VII. p. 238. Notus est, inquit, mos tibici- num, qui κημὸν induebαν, vel, ut Sophocles dixit, φορβείας. V. Scholia ad Aristophan. Equit. 1147. Extrema verba scripta sunt ex emendatione Jacobsii in Animadvv. ad Auth. Gr. Vol. II. P. 1. p. 143. qui quidem in praecedentibus dedit: Χωλῶ δ' ἐπὶ πολλῶν κώλῳ, κηρωθεῖς κ. τ. λ. „Poetae, inquit, commis- siones agenti tribuitur κῶλον χελὸν propter numeros impari-

quissimae Graecorum poesis et artis musicae proprium, ut, quod natura fert, altera alterius perpetua sit comes. Nec fere ingeniosius quisquam ac subtilius in hac re versatus est, quam Fridericus Schlegelius, clarissimus vir, qui quum nihil sine subtili doctrina et elegancia tractare soleat, tum maxime in enarranda historia poesis Graecae acie ingenii veram rationem exposuerit, ita disserens: *Wenn das Eigenthümliche der Musik darin besteht, die tiefsten Gefühle auszuhängen, einer schönen Seele eine schöne Stimme zu geben, und um alle Leidenschaften zu spielen: so ist die lyrische Poesie der Hellenen nicht bloß befreundet mit der Musik, sondern selbst nichts anders als eine poetische Musik. Wem treten bei dieser Betrachtung nicht die Wuth des Archilochos, die Zärtlichkeit des Mimnermos, die Gluth der Sappho und des lieberasenden Ibykos vor das Auge des Geistes* ¹⁰⁾. Sicut cithara epicam, ita tibia elegiacam poesin comitata est ¹¹⁾.

Atque Grammatici de carminis elegiaci inventore inter semet rixantes, ad suum quisque arbitrium, alii alii vindicabant auctorem. Sic recentiores quidam Hermesianactem, qui ipse elegos amatorios magna cum arte excoluit, Mimnermo inventionem pentametri ascri-

ter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur (?). Notus Ovidii locus L. III. EL I, 8. *Venit odoratos Elegeia nesa capillos: Et, puto, pes illi longior alter erat.* Tribuantur nonnunquam scriptoribus, quae ipsorum operibus propria sunt. Ut Horatius Dorsenni in scribendo negligentiam notans, *Adspice*, ait, *Quam non adstricto percurrat pulpita socco.* Epist. II, 1, 174. — Franckius, qui ad suam quiddam opinionem conformare didicit, quasi *αριστιστατος* illam Platarchi auctoritatem in Callino imminuere studuit. Sed refellit eum Schoenemannus p. 16 sq.

10) Operum III. p. 253 sq.

11) Vide quae protulimus ad Solonem p. 9. cf. Platarch. de Musica cap. 8.

psisse opinabantur, ex hisce versibus sententiam suam stabilire frustra conantes:

*Μίμνερος δὲ, τὸν ἦδὺν ὃς εὗρετο πολλὸν ἀνατλάς
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου
κ. τ. λ. ¹²).*

At illam prorsus falsam esse hujus loci interpretationem, primum didici ex annotatione *Jul. Silligii*, sagacissimi viri, in margine commentationis Schoenemanianae ascripta ¹³). *Mimnermum* enim carminum amatorum (*ἦδὺν ἦχον*) inventorem vel potius principem fuisse atque ad eam adhibuisse pentametrum, qui hexametrum quemque exciperet, purus atque germanus est illius distichi sensus, nemini lipso in posterum detorquendus: hoc est enim *exponere* atque interpretari, illud nihil nisi *imponere* aliquid, quod sententiae scriptoris non inest. Atque sanam illam esse *Hermesianactis*

12) Apud Athenaeum XIII p. 597. F.

13) Silligius scilicet cum Passovio communicaverat illam commentationem, in margine paucis annotationibus auctam. Deinde, iterum inspecto *Franckii Callino* eandem interpretationem apud illum reperi p. 9. hisce verbis expressam: *Verum enimvero Mimnermum nemo unquam veterum tradidit inventorem elegiae, quidquid dicunt Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν apud Ruhnken. ad Callim. Fragm. T. I. p. 439. ed. Ernest. auctor Etymologici cujusdam inediti ibid. et Plotius de metris p. 2634., qui tamen et ipsi Mimnermo non tribuunt inventionem elegiae, sed ab aliis tribui putant. — Excusare solent Hermesianactem, qui Mimnermo inventionem elegiae tribuat: quod falsum esse, nec tamen magnopere vituperandum, quum lenioris Mimnermus et amatorias inventor fuerit elegiae, quam Alexandrini, ejus potissimum exemplum secuti, tanto cum studio escolabant. Sed, obsecro, quid aliud dicitis poeta, quam invenisse Mimnermum dulcem sonum et quasi spiritum mollem pentametri, hoc est mollem lenemque elegiam? Nemo unquam, quod sciam, facillimum hunc locum recte explicavit, praeter Boettigerum in *Att. Mus. Vol. I. Fasc. 2. p. 338. etc.**

interpretationem, testis est etiam Propertius, istius aemulator Latinus, bellissime canens (I, 9, 11 sq.)

Plus in amore valet Mimnermi versus Homero;

Carmina mansuetus lenia quaerit Amor.

-Primus igitur amorem inclusisse versibus elegiacis statuendus est Mimnermus, suavissimis quidem illis et cujuslibet animum mirabiliter permulcentibus. Mimnermi enim carmen elegiacum, ut Fr. Schlegelius ait (*op. III. p. 273.*), accuratissimum fuit exemplar et tanquam speculum naturae ingeniique mobilitatis, inter Iones illo tempore plurimum vigentis, et qualibet aetate eximia pulcritudinis species ad levandas animi curas. Quinetiam Horatius, poetarum artificia proponens, quibus favorem populi sibi conciliare soleant, suorum carminum plausorem, poetam elegiacum, quem Horatium *Alcaei* nomine commendavit, ab se *Callimachum* appellari profitetur, vel, si hoc cognomine nondum contentus sit, ipsum *Mimnermum*:

Quis nisi Callimachus? Si plus apposcere visus,

*Fit Mimnermus, et optivo cognomine crescit*¹⁴).

Neque solum puellarum desiderii, sed incestis quoque puerorum amoribus exarsisse Mimnermi elegos, quidam colligendum esse opinantur ex Athenaeo, qui Alexandri Aetoli versiculos laudavit, Agathoclem in-

14) Epist. II, 2, 100 sq. cf. Ep. I, 6, 65. Consentit Procli excerptum ap. Photium Bibl. p. 319. b. 11. ed. Bekkeri: *λέγεται δὲ καὶ ἀριστῶτα τῶ μὲν τῶ (ἐλεγίῳ) Καλλιῶν τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνεμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν Τηλέφου Φιλιππῶν τὸν Κῆρον καὶ Καλλιμάχον τὸν Βάρρον.* Contrarium Quintilianus X, 1, 58., qui *Callimachum* elegiae principem habuisse, Mimnermum omnino praetermississe eam ob causam videtur, quod, juventutis habita ratione, morum potius conditio, quam propria carminis elegiaci natura spectanda erat. cf. Ovid. Remed. Amor. 381 sq. Qui Callimachi artis excellentiam respexisse videtur: itaque iudicium, ut ita dicere fas sit, nimis subiectivum.

centes ut Mimnermi aemulatorem: Ἀλέξανδρος, in-
it, ὁ Αἰτωλὸς, ὁ τραγωδιοδιδάσκαλος·

Τόνδ' Ἀγαθοκλῆος λάσαιι φρένες ἤλασαν ἔξω
πατριδος, ἀρχαίων ἦν ὄδ' ἀνήρ προγόνων·
εἰδῶς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὀμιλεῖν
ξείνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών,
παιδομανῆς ἐν ἔρωτί ποτ' ἦν ἴσος¹⁵). —

15) Athen. XV. p. 699.C. Hos versus maximam partem optime restituit Ia. Casaubonus: *Si usquam alibi, inquit, hic favit nobis Critice, cum absque ulla ullius litterae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sententia optima restituumus. Quis non legit apud Graecos εἰς ἄκρον ἰὼν εἰς σοφίας? Ita hic dicitur Agathocles εἰς ἄκρον ἰὼν ἔπος M. id est, coluisse eximie poesin Mimnermi, sive poseos id genus, in quo excelluit Mimnermus. Quorsum hoc pertineat, explicat statim, subjiciens: Παιδομανεῖ κ.τ.λ. significat, Agathoclem assidua Mimnermi lectione talem evasisse, qualem fuisse Mimnermum ipsius arguit poesis. — Est vero elegantissima locutio, Μιμνέρμου εἰς ἔπος ἄκρον ἰών, pro εἰς ἄκρον ἐπέων: nam ita dicendum potius fuit, si per metri legem licuisset. Insoletior est quidem illa structura, ut annotavit Schweighaeuserus, minime tamen absurda. Cur eodem Schweighaeusero auctore ἔπος hoc loco potius significet dictum, praecipuum, haud intelligo. Postremo versu vulgo scriptum erat: παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότῃν ἴσον, unde Casaubonus correxit πότῃς ἴσος, ut denotet Mimnermum Veneris et Bacchi juxta magnum cultorem. Sed de Mimnermi virtutibus Bacchanalibus aliunde nihil constat. Ex litteris ΠΟΤῆΝ ἸΣΟΝ facili opera eliciendum erat ποτ' ἦν ἴσος, ita ut totus versus ita emendari posset: Παιδομανῆς ἐν ἔρωτί ποτ' ἦν ἴσος, i. e. Agathocles puerorum amator in amando similis fuit amoribus, quales Mimnermus in carminibus descripsit. Schweighaeuserus etiam proposuit, παιδομανῆς ἐν ἔρωτί ποτ' ἦν ἴσον, ut ἴσον adverbialiter positum esset, subintellecto pronomine αὐτῷ, sicut ille, Jacobsius in Animadv. ad Anth. Gr. Vol. I. P. 2. p. 245 sq. De exule agitur, quem Agathocles, Siciliae tyrannus, e patria ejecerat, viro cum generis nobilitate, tum ingenio et virtutibus excellentē. Recte scripsimus Ἀγαθοκλῆος*

Praeterea extat locus Ovidii, qui tamen qua ratione recte interpretandus sit, vix ad liquidum perducitur potest: Ovidius inimico ignoto calamitates qualescunque imprecatus, ad extremum etiam addidit Mimnermi cujusdam fortunam:

*Trunca geras saevo mutilatis partibus ense,
Qualia Mimnermi membra fuisse ferunt* ¹⁶).

Schoenemannus (p. 11 sq.) ut, quam antea de Mimnermi patria proposuerat, sententiae quasi fulcimentum subjiceret, in seditione, qua Smyrnaei Gygen Lydoeque urbem tenentes expulissent, Mimnermum ita vulneratum esse statuit, ut diceretur *ense mutilatus*: quam ad sententiam confirmandam adduxit illud Hermesianactis, *πολλὸν ἀνατλάς*, quod a nemine interpretum explicatum reperisset. Heu quam admirabilem artem criticam! Illa quidem multo verisimilior est interpretatio, quam Censor Schoenemanni in Seebodii Diario philologico et paedagogico protulit: *Quid enim, inquit, vulneratio eaque honesta, pro patria suscepta? Haec enim nihil horrendi secum fert. Accipienda est*

λάσας φρένας, ut ap. Homer. Il. β, 851. Πολυμήνεος λάσσιον κῆρ. — In proximis constituendis ab Athenaei interprete et restauratore recedo: παιδομανής, δυσίρωσ τε ποτ' ἤν' ἴσον κ.τ.λ. Hanc monstrose corrupti loci medicinam nemo facile violentam dixerit. Puerorum amator erat is de quo hoc loco agitur (παιδομανής, ut Meleagr. Ep. XLVIII. Rufin. Ep. XIV. οὐκέτι παιδομανής, ὡς ποτ' ἔν ποτε) et semper amoribus irretitus; id enim est δυσίρωσ, ut passim monuimus.

16) Ovid. Ibid. 546 sq. Optimi Codd. *Mimnermi*. Alii *Minervi*, *Mycerni*, *Mamertis* (sic etiam in fragmento incerti auctoris, quod affixum est Censorino p. 140. ed. Havercamp. duo Codd. *Minervi* pro *Mimnermi*). Extremo versu scribendum esse ferunt, non (quod Schoenemannus praetulit) *dicunt* syllabarum quantitas flagitat. Vid. Seebodii *Archiv für Philologie und Paedagogik*, Jahrg. II. Heft 3. p. 468.

que mutilatio, quae Mimnermo dolorem commoverit
 am acerrimum. Quae tandem castratione vehemen-
 ter ipsi, cui sine amore iocisque nil jucundum erat? 17)
 hic de incertis Mimnermi amoribus narratiunculae,
 quibus erga pueros flagraverit, omnem fidem dero-
 andam esse censuit Passovius: verba enim Alexandri
 euronii apud Athenaeum, quibus tota nitatur erimi-
 tio, adeo esse corrupta et tam parum probabiliter
 constituta, ut vix quidquam inde colligere liceat: et
 remissa quoque Casauboni emendatione, sententiam
 prodire ab ea, quae vulgo inesse credatur, multum
 horrentem: patere enim verba Alexandri,

Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών,

non ad Mimnermi vitam moresque, sed unice ad ejus
 poemata vel potius ad certum quendam et omnibus
 incertum notum Mimnermi versum spectare: nullam vero
 rem agis celebratum et saepius esse repetitum eo ipso,
 quo nostra quoque fragmentorum collectio tanquam
 summo philosophiae Mimnermianae incipit,

*Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χροσέης Ἀφρο-
 δίτης;*

nihil igitur aliud indicare voluisse Alexandrum nisi
 hoc: Boeotum poetam, Mimnermi sententiam sequen-
 tem (vitam sine amore haud esse vitalem), puerorum
 amoribus indulsisse: locum vero Ovidianum triplice
 remi difficultate; magnopere enim fluctuare librorum
 editionem, neque esse probatum, neque unquam pre-
 vari posse Mimnermum istum, foede mutilatum, cujus
 nomen optimi sane codices exhibeant, Colophonium
 esse elegiographum, et ut hoc quoque largiamur, ne
 verbo quidem indicare Ovidium, *puerorum amoribus*
ἀσθος istud Abaelardicum concitatum esse in mise-
 ram poetam: eos vero in aperto errore versari, qui

17) *Archiv für Philologie etc. l. c.*

Hermesianactem πολλὸν ἀνατλάς ad hanc opinionem adaptaverint: quae enim statim sequuntur, *καίετο μὲν Ναννοῦς κ.τ.λ.* abunde docere miseriae illas vel molestias Mimnermi unice ad infelicem Nannonis amorem et ad ea pertinere, quae hujus amoris causa a rivalibus, Hermobio et Pherecle, sit perpressus, sive eviratio fuerit, sive, quod verisimilius, felicior illorum apud formosam tibicinam successus. Fac etiam Mimnermum reapse indulgisse incestis puerorum amoribus, hoc tamen conficere non licet ex argumentis historicis. Nimirum ex Asia minore, imprimis Ionia, profectum esse constat *παιδεραστίας* flagitium, immane quidem illud apud veteres Graecos, immanius etiam atque crudissimum apud Romanos, istorum bona et vitia imitatos; hoc tamen imprimis solatium praebebit antiquitatis classicae cultoribus, quod illi puerorum amores apud nobilissimum quemque et honestissimum ita comparati erant, ut aetate majores ad animi ingeniique culturam promovendam juniorum peterent amicitiam atque amorem. Quem enim fugerint Thebanorum ista paria, vitae necisque sodales, ita copulati connexique inter se, ut alius ab alio divelli non posset? Quae de Socrate aliisque dicuntur, iis haud dubie talis inest sensus, qualem ob sententiarum sublimitatem in Platonis Phaedro admirare. Deinde in poetarum locis hoc imprimis spectandum est, quod consuetudo dicendi nostris insuetis auribus sensibusque aliam admittere possit interpretationem, atque veteres ipsi unquam sibi finxerint¹⁸⁾. Alia denique, ubi

18) Frid. Schlegelius Operum T. IV. p. 50. *Die Richtung dieser zärtlich begeisterten Freundschaft und Liebe auf das männliche Geschlecht und schöne Jünglinge, wie sie sich auch in den Liedern des Anakreon, in den Oden des Horaz, ja selbst in den Dialogen des Plato und anderer Sokratiker findet, und selbst in die Mythologie der Alten verwebt war, wie in*

curatius ponderaveris, puri castique animi esse in-
 enies: ita castissimo Patrocli desiderio flagrasse Achil-
 lem nemo integrae mentis infitias ibit, hosce versus
 Homericos ratione animoque lustraturus:

Ἐστρέφεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦν.
 ἦδ' ὅποσα πολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πέ-
 ρων¹⁹).

uae tamen ad ultimam paene antiquitatem perti-
 ent, aut hominum tantummodo optimorum sunt pro-
 pria, ea profecto minime sufficiunt ad describendos
 mores eorum, qui olim in Graecia floruerunt. Neque
 propterea opinetur quisquam nostram aetatem per sese an-
 tiquitate praestantiorē esse: quod defuit Graecorum
 ingenio animoque, *verbum divinum*, hodie in omni-
 bus fere nationibus usque ad ultimas terras pervaga-
 tum, *verbum*, inquam, *divinum* aetatis nostrae (proh
 dolor aliquando tamen proelivis ad nefaria, Graecis
 videm, Christianis minime condonanda!) virtutes at-

*der Sage vom Apollo und dem schönen Jüngling Hyakinthos, muss man nicht immer gleich zum Argen deuten, da bei reineren Sitten oft nur eine untadeliche, Platonisch begeisterte Freundschaft zwischen Männern darunter verstanden und gemeint ist, und es oft auch nur Poesie und zur Gewohnheit gewordene, übliche dichterische Redeform war, ohne dass ein strafbares Verhältniss wirklich und im Ernst vorhanden gewesen wäre. Dieses darf man bei manchen Anspielungen in den Werken der Alten nicht übersehen, um ihre Mythologie und Kunst unge-
 trübt durch diese Störung aufzufassen;— wo indessen die schreckliche Verirrung und Unnatur des sinnlichen Triebes sichtbar als eine wirkliche hervortritt, da fällt freilich jeder andre Eindruck und jede mildernde poetische Erklärung weg.*

¹⁹) *Iliad.* ω, 5 sqq. cf. Welckeri *Sappho von einem herrschenden Vorurtheil befreit* p. 41. *Trilogis Prometheus* p. 356. 419.
 Mülleri *Dorier* II. p. 292 sqq.

que bona procreavit, conservat et per aevum conservabit. Primus enim sanctissimus Paulus, heros ille Christianus, Romanos adhortatus, turpissimum docuit esse flagitium, quod pauci antea vix suspicati, nedum publice pronuntiare conati sint: *Αἷ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν. Ὁμοίως καὶ οἱ ἄρρενες ἀφέντες, τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεναι τὴν αἰσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμοσθίαν, ἣν ἴδει, τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβίνοντες καὶ καθὼς οὐκ ἔδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα* ²⁰).

Jam denique lubet pauca addere de fortuna Mimnermi carminum, quousque eam persequi licet. Inde ab antiquissimis jam temporibus Mimnermi elegos secundis Graecorum auribus auditos esse, hinc certissime apparet, quod instar Homeri aliorumque poetarum carminum a rhapsodis publice recitabantur; namque Athenaeus: *Χαμαιλέον δ',* inquit, *ἐν τῷ περὶ Στησιχόρου καὶ μελωδηθῆναι φησιν, οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου, ἔτι δὲ Μιμνέρμου καὶ Φακυλίδου* ²¹). Hinc verisimile fit quin etiam Mimnermum, poetam atque tibicinem, sicut Xenophanes fecisse dicitur ²²), ipsum publice carmina sua recitasse, tibia, ut videtur, accinente. — Deinde quid de Mimnermo senserint aetate Alexandrina, quod ea aetate, qua litterae

20) Epist. ad Rom. I, 26 sqq.

21) Athen. XIV. p. 620. C. cf. Heynii Comment. de Rhapsodis ad Homer. II. Tom. VIII. p. 792 sqq.

22) Diog. Laert. IX, 18. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς (Ξενοφάνης) ἐγγράμματος τὰ ἑαυτοῦ.

esque Graecorum Romam jam dudum commigraverunt, quid denique seriore etiam tempore, id supra monstratum est ex Hermesianactis, Propertii, Horatii Grammaticorum testimoniis. Atque Solinus (XI, 16.) *genia, inquit, Asiatica inclyta per gentes fuere. Poetae Anacreon, inde Mimnermus et Antimachus etc.* Sed ex tristes et obscurae intercesserunt tempestates, quas laetissimos quosque et venustissimos flores, quorum Graecis hortulis suavitates odorum affatae erant, pro veterascente barbarie et immanitate furere non piguit. Immo teste Leone X., Pontifice Maximo, Mimnermi, Sapphonis, Bionis aliorumque carmina amatoria insano studio atque furore sacerdotum Byzantium combusta ²³⁾ et, nisi quid per angustias flammam evasit, omnia deleta sunt.

Fridericus Schlegelius, qui triplicem stilum Ionice poesis lyricae distinxit, antiquum, medium et recentiorem, in medium recepit *Mimnermum et Solonem*: *Solon, inquit, in poematis aequae vacat acerbitate antiqui stili, in Mimnermo autem candidus et color indolis animique Ionici, permistus quidem mansueta quadam animi tristitia lenique hilaritate et lenitate, perfectam assequutus esse videtur maturitatem* ²⁴⁾. Ac Mimnermi quidem carminum, quae hodie supersunt, maximam partem *elegiaca* sunt, perpauca tantummodo, quae saltem perhibentur, *iambica*.

In Mimnermi carminibus elegiacis imprimis celebratum esse amorem, et veteres tradunt et fragmenta ipsa se ferunt. Mimnermus enim, poeta atque tibicen, magnissimo incensus erat desiderio *Nannonis* tibicenis, quod hisce Hermesianactis versibus elegantissime expressum est:

²³⁾ V. Aleyonii lib. *de exilio* I. p. 69. ed. Lips. cf. Fabricii *Bibl. Gr.* T. I. p. 733.

²⁴⁾ *Operum* T. III. p. 278.

*Μίμνερος δὲ τὸν ἡδὺν ὃς εὖρετο πολλὸν ἀνατλαῖς
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
καίετο μὲν Ναννοῦς, πολλῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ
κηρωθεὶς, κώμους στεῖχ' ἀνακοιρανέων·
ἦχθεε δ' Ἐρμόβιον τὸν αἰὲ βαρὺν ἠδὲ Φερέκλην
ἐχθρὸν μισήσας, τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη²⁵).*

Quam quidem Nannonem juvenis ille, ut res ipsa docet, non senex, ut quidam pro libidine statuerunt²⁶), tanto amore persequutus est, ut in carminibus elegiacis eximiam hujus amicae fecerit mentionem; unde, nescio an non ab ipso poeta, procul dubio tamen postea (licet jam ante aetatem Grammaticorum Alexandrinorum) Mimnermi opus quoddam poeticum *NANNΩ* inscriptum sit: hoc enim luculentissime patet ex locis, quibus laudatur *Μίμνερος ἐν τῇ Ναννοῖ* ab Athenaeo, Strabone atque Stobaeo, paucissimis quidem illis e communi incendio servatis. Hoc ipso *Nannonis* titulo, quotquot condidit Mimnermus carmina amatoria, intelligenda esse videntur: quidquid enim de Mimnermo sive aliunde constat sive ex ipsius carminum reliquiis, aut animum respicit

25) Hermesianax ap. Athen. XIII. p. 597. F. cf. XIII. p. 597. A. Παρέλιπον δὲ καὶ τὴν Μίμνερον ἀλητρίδα Ναννοῖ. Hermobius atque Pherecles Mimnermi rivales fuisse videntur.

26) Haec sibi finxerunt recentiores, πολλῶ, ut videtur, μίχθῃ sive λωτῶ decepti, Burretus. (*Memoires de l'Acad. des Inscr. T. X. p. 292.*) imprimis, eumque sequutus Wielandius (ad Horat. Ep. I, 6, 65), enarrantes ut fabulam veram, senem ardentem a Nannone tibicina repudiatum esse. Wielandius enim, ut indulgeat quam prae ceteris in deliciis habet sententiae, eam ita expressit: *Er wurde älter als sechzig, und kränkelte noch in diesem Alter an Liebe für eine schöne junge Flötenspielerin, die ihm wenig Ursache gab, sich für ihre Güttigkeiten zu bedanken.* Grodeckius quoque, ceteroquin accuratus homo, in *hist. litt. Gr. T. I. p. 49.* et F. Schoellius in libro optimae frugis plenissimo, *hist. de la litt. Grecque T. I. p. 191.* illud commentum repetierunt.

amoris plenissimum, aut argumenta attingit ab amore saltem haud aliena et quasi degrediendi respirandique gratia intexta. Atque omnis dubitatio tolletur, si quis comparaverit Posidippi distichum, in quo Mimnermi *Nanno* atque Antimachi *Lyda* conjunctim proponuntur:

*Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο καὶ φιλεράστου
Μιμνέρμου καὶ τοῦ δώφρονος Ἀντιμάχου* ²⁷⁾.

Fragmenta igitur, a quibus solis de Mimnermi carminibus iudicium repeti licet, omnia, iambicis tantum exceptis, ad Nannonem pertinuisse verisimillimum videntur. Sed primo aspectu facile quisquam induci possit ad credendum, praeter hoc corpus eroticum apud Pau-

27) Brunck. *Analect.* T. II. p. 48. Jacobsius in *animadv.* ad *Anth. Gr.* Vol. II. P. I. p. 142 sq. *Poeta in competitione ministrum jubet duo pocula in Nannus et Lydae honorem, totidemque in honorem Antimachi et Mimnermi infundere. ἐπίχει δύο Ναννοῦς, ut ap. Meleagr. Ep. XCIX. ἐγγεῖται ἄς Πειθοῦς. — In exitu versus καὶ φιλεράστου Vat. Cod. Hanc lectionem Reiskium pro genuina habuisse miror, dum vertit: „tum seorsim cujusque singula.“ Nec tamen Brunckii emendatio [φέρ' ἐραστῶν] ferenda est. Epitheton Antimachi nomini additum ostendit, Mimnermum quoque epitheto a poeta fuisse ornatum. Scribendum puto: καὶ φιλακρήτου κ. τ. λ. Hoc epitheton poetam decere apparet, qui sine amore jocisque nil jucundum censebat. Welckerus ad Theognidem p. 100. morem in aliorum salutem hibendi tangens obiter emendat καὶ φιλεράστου Μιμνέρμου, quod Codicis vestigio maxime respondet. — De Antimachi carmine, quod inscriptum erat *ΑΥΔΗ*, Plutarchus in *Consol. Apollon.* p. 184. *Ἀποθανούσης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ (Ἀντιμάχου) Ἀύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθειον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν Ἐλεγίαν τὴν καλουμένην ΑΥΔΗΝ κ. τ. λ.* Praeter Schellenbergium in Antimachi fragmentis conferatur Anonymi diatribe de Antimacho in *Diario classico* VII. p. 232., repetita in editione Lipsiensi poetarum minorum Graecorum a Gaisfordio vulgatarum, T. III. p. 350 sqq. Similiter Philetam celebrasse *Bittim* suam atque Hermesianactem vel tres libros elegiacos inscripsisse de amicae nomine *Leontium* certissimum est.*

saniem disertis verbis fieri mentionem alterius carminis elegiaci, quo quidem Mimnermus pugnam Smyrnaeorum contra Gygen Lydosque descripserit: *Μίμνερμος δὲ, ἐλεγεία εἰς τὴν μάχην ποιήσας τὴν τῶν Συμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδοὺς, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας*²⁸⁾. Profecto haec quidem videntur, praesertim quum hujus carminis peculiare indicetur prooemium. Ante omnia demonstrandum sit, Mimnermi *Nannonem* singulare fuisse carmen, quod uno tenore, ut ajunt, fluxerit; quod quidem minus verisimile videbitur ei, qui contulerit poetas eroticos Latinos, Tibullum atque Propertium, Graecorum imitatores. Itaque *Εἰδύλλια* potius sive Eclogae, maximam partem redeuntes in sententiam amatoriam, redactae esse videntur in unum quoddam corpus, cui titulus *NANNΩ*. Quae quum ita sint, illos quoque elegos, quibus descripta erat pugna Smyrnaeorum contra Gygen Lydosque, ad Nannonem referendos esse verisimilius tibi videatur, perpendenti insuper, quae leguntur apud Strabonem (XIV. p. 634.): *Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ, μνησθεὶς τῆς Σμύρνης, ὅτι περιμάχητος αἰεὶ*.

*Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηλήϊον ἄστν λιπόντες,
ἡμερτὴν Ἀσίην νησὶν ἀφικόμεθα*.

28) Pausan. IX, 29. p. 766. Eundem Mimnermi locum respicit Schol. ad Pindari Nem. III, 16., paululum tamen diversa tradens: *Ἀρισταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεικται, καθάπερ Μίμνερμος καὶ Ἀλκυμῶν ἰστοροῦσιν.* cf. Welcker. ad Alc. fragm. IX. p. 24. Ceterum Passovio Pausaniae verba aliud Mimnermi carmen, a Nannone prorsus diversum, respicere videntur: neque (sic enim pergit) obstat Strabonis locus, qui nihil aliud dicit, nisi in Nannone Smyrnae urbis mentionem (obiter) factam esse. Eadem est sententia Weberi *die eleg. Dichter der Hellenen* p. 474.

ἐς δ' ἐραιτὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
 ἐξόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἠγεμόνες.
 κείθεν δ' Ἀλήεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο,
 θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἶλομεν Αἰολίδα.

In hoc carmine Mimnermus historiam gentis suae enarrasse videtur inde a tempore, quo Pylia ex Peloponneso Colophonem, deinde Smyrnam profecti sunt, usque ad pugnam Smyrnaeorum adversus Gygen Lydosque, cui describendae illa omnia quasi prooemii loco praemissa esse videntur; quin etiam Colophonis conditorem in Nannone memoratum esse Strabo testatur ²⁹⁾, *Andraemonem*, ad quem spectare videtur fragmentum XIII. Praeter hoc Weberus ³⁰⁾ sequens quoque fragmentum XIV. merito, ut videtur, retulit ad hos de Smyrnaeorum pugna elegos, Nannonis tanquam particulas quasdam.

29) l. c. Κολοφῶνα δ' Ἀνδραίμων Πύλιος (κτίσει), ὡς φησι Μίμνερος ἐν τῇ Ναννοῖ.

30) *Die eleg. Dichter der Hellenen* p. 474.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ, ΕΚ ΤΗΣ
ΝΑΝΝΟΥΣ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

Atque animum singulis elegorum reliquiis advertenti nulla relinquetur dubitatio, quin collectioni carminum amatoriorum jure meritoque ascribi potnerit quod in Stobaei Florilegio (LXIII, 16. ed. Gaisford. p. 387. ed. Gessner.) conservatur fragmentum, meri plenum amoris ac juvenilis ardoris, licet illud simpliciter inscriptum *Μιμνέρμου*. Quod tamen majore etiam quam Stobaei auctoritate ad Mimnermum referendum esse testatur locus Horatii (Ep. I, 6, 65 sq.) illos versus attingentis:

*Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocisque
Nil est jucundum, vivas in amore jocisque.*

*Τίς δὲ βίος, τί δὲ τεργνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
τεθναίνην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,*

V. 1 sq. Hoc distichum laudatur etiam a Plutarcho de Virtute Morali c. 6. sine nomine auctoris, atque, ut videtur, ex memoria, ita ut prodirent variae lectiones: *Ἀκολάστον μὲν γὰρ αἶδε φωνῶν,*

*Τίς δὲ χάρις, τί δὲ τεργνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
τεθναίνην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.*

δὲ exhibent et Plutarch. et omnes fere Stob., uno Arsen. excepto, *δαί. βίος*, lectio omnium Codd. Stob. potius retinenda est, quam Plutarchi *χάρις*, cujus vocis vis amittitur ob sequens *τεργνὸν*, quum idem fere significet. — *ἄτερ* omnes Stob. cf. VII, 1. Plutarch. *ἄνευ χρυσέης*. Recte Brunckius in Gnomiis hanc formam extractam restituit, utpote vetustiore. cf. Thiersch. Gramm. p. 238 sq. infra XIII, 6. *χρυσῆς καταται.* Homer. II, 7, 64. *Μὴ μοι δῶρ' ἔρατὰ πρόφραε χρυσίησ' Ἀφρο-*

[Illegible Title]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

δ'ράσιν ἢ δὲ γυναιξίν· ἐπὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθη 5

sam dederit ad illam significationem constituendam, quum tamen ἀρπαλέος atque ἀρπάζω, *raperere, capere*, ad eandem radicem referenda sint. Mihi saltem hoc ita interpretandum esse videtur, ut ἀρπάζειν, quod imprimis usurpari solebat de raptu mulierum, aetate Graecorum heroica satis illo quidem frequenti, referretur ad ea, quae raptum comitantur aut consequuntur, κρυπταδὴν φιλότητα καὶ μίλιχα δῶρα καὶ εὐνήν, *effectus pro causa*. Sic Paris Helenam alloquutus ap. Homer. II. γ, 441 sqq.

Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέλομεν εὐνηθέντα.
οὐ γὰρ πρότε μ' ὤδα ἔρωσ φρένας ἀμαρξάλυψεν·
οὐδ' ὅτε σε προῖτον Λαυδαίμονος ἐξ ἔρατεινῆς
ἔπλεον ἀρπάξασ' ἐν ποντοπόροισι νήεσσιν,
νήσῳ δ' ἐν Κρανῆν ἐμύγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ.

cf. Herodot. I. init. Catull. LXVIII, 103 sqq.

*Ne Paris abducta gavisus libera moecha
Otia pacato degeret in thalamo.
Quo tibi tum casu, pulcherrima Laodamia,
Ereptum est vita dulcius atque anima
Conjugium.*

Brunck. Analect. III. p. 116. Ἀρπαμένης ἕχνη Περσεφόνης.
Ovid. Fastor. V, 699 sq.

*Abstulerant raptas Phoeben Phoebesque sororem
Tyndaridae fratres.*

Id. de Arte amandi I, 679.

*Vim passa est Phoeba, vis est allata sorori,
Et gratus raptas raptor uterque fuit.*

Transitum ab significatione genuina ad illam deductam aperuisse jam videtur Homerus Odys. θ, 164. κερδίων ἀρπαλέων, ubi Scholia: ὠφελειῶν; ἢ ἂν τις ἀρπάσειε δι' ἡδονήν. Eustathius: ἀρπαλέα δὲ, τὰ πάνν περισπούδαστα. Significationem etymologicam respexit Weberus: *Blüthen der Jugend ja, sie gehen im Sturme dahin.*

γ. 5. Vulg. ἐπεὶ δ'. A. B. ἐπεὶ τ'. Sed recipiendam esse Brunckii emendationem ad Analect. Vol. I. p. 10. atque in Poetis Gnomiis, ἐπὶ δ', monet, qui sequitur, coniunctivus ἐπέλθη. cf. VII, 3. Exempla vide apud Thiersch. Gramm.

γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα πεθεῖ,
 αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 οὐδ' ἀγῆας προσορῶν τέρεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔδηκε θεός. 10

p. 490 sq. Hermannus ad Viger. p. 929. retinendam esse statuit ἐπει δ'. At satis persuadere mihi non potuit.

V. 6. Hermannus l. c. contra auctoritatem omnium librorum tacite scripsit αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, i. e. *deformem simul atque malum*, quod quidem utrum ipsi auctori an tythetarum incuriae debeatur nescio. Quum tamen Codd. lectio nullo morbo laboraret, nemo medicum desiderabat. Sensus: *Simulac dura senectus accesserit, quae peraeque (ὁμῶς) vel (καὶ) pulcrum virum deformem reddit, h. e. quae nulli opacino parcat*. Nimis coacta et expressa est Schneideri interpretatio in Lexico, quasi ὁμῶς h. l. idem significet quod ὁμοῦ sive ἄμα, τιθέναι ὁμῶς, eodem loco ponere. — Praeterea memorata digna est h. l. et III, 7. forma τιθεῖ, utpote quae vel Pausovii fugerit diligentiam, secundam modo personam ex Findex. Pyth. VIII, 14. laudantis.

V. 8. Theognis 426. μῆδ' εἰσεῖν ἀγῆας ὄξλος ἡέλιον. Omnes et scripti et editi libri exhibent προσορῶν, sicut infra III, 2. πραιοῦμαι προσορῶν. Unicus Grotius προσορᾶν, quod jure Brunckius tythetae imperitiae tribuendum esse censuit.

V. 9. Tyrtaeus I, 28 sq. huic loco opponendus est:

ὄφρ' ἄρα τῆς ἡβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν κ. τ. λ.

Atque in suum argumentum Mimnermi conformavit sententiam Catullus LXII, 46 sq.

Cum castum amisit polluto corpore florem,
 Nec pueris jucunda manet nec cara puellis.

II.

Ejusdem fere argumenti alterum in Stobaei Flo-
regio (XCVIII, 13. p. 528.) extat fragmentum, omnium
plissimum, in quo juventutem fragilem et cadu-
m omnisque vitae humanae imbecillitatem conqueri-
poeta:

*μεις δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὦρη
ἔαρος, ὅτ' ἄψ ἀνὰ γῆ ἀύξεται ἡελίου,
ἵς ἱκελοι, πῆχυιον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσειν ἤβης*

V. 1 sqq. Haec vitae humanae cum arborum foliis comparatio
in omnium Graecorum ore versata esse videtur, ita ut jam
Homerus II. ζ, 146 sqq. cecinerit:

*Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δὲ θ' ὕλη
τηλεθύωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὦρη·
ὡς ἀνδρῶν γενεή ἡμῖν φύει ἢ δ' ἀπολήγει.*

cf. II. ζ, 462. Simonid. fragm. C. ed. Gaisford.
πολυάνθεμος omnes Codd. excepto unico A. ap. Gaisford. qui
habet *πολυάνθεος*.

V. 2. Vulgo legitur *ἔαρος*, atque Grotius primus induxit for-
mam contractam *ἦρος*, minus germanam in poeta vetustiore.
Forma extracta ubivis extat apud Homerum, licet ita ut aequè
duabus syllabis pronuntiarì possit atque una. Sed Mimnermi
loco similis est Hesiodicus *Ἔργ.* 460.

Ἔαρσ κολεῖν, θέρως δὲ νεωμένη οὐδ' ἀπατήσσι.

Mox omnes Codd. exhibent *αἰψ'*, sed nescio an praeferenda
sit Brunckii emendatio *ἄψ*, in sententiam hujus loci maxime
quadrans. Particula *ἄψ* significat *retro*, et apud Homerum
plerumque usurpatur de *redeuntibus*. Sensus: *In arboribus
gignuntur frondes tempore verno, quando sol, a plagis austra-
libus regressurus, inde ascendit in diversam partem.*

τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν,
 οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαινας, 5
 ἢ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέον,
 ἢ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυθα δὲ γίγνεται ἦβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆς κιδναται ἡέλιος.
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὄρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίωτος· 10

V. 4. πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν κ. τ. λ. i. e. *quam a diis nec mala nec bona acciperint*, eadem significatione, qua apud Solon. δ, 3 sq. Ὀλβον πρὸς θεῶν — ἔχιν. Spectant, haec ad deorum vitam securam.

V. 5 sqq. Duplices Κῆρες extant etiam apud Theognid. 837. *Δισαὶ τοι πόσιος Κῆρες δειλοῖσι βροτοῖον κ. τ. λ.*

V. 6. ἔχουσα τέλος γήραος — θανάτοιο, i. e. *quae suscipit excusationem senectutis, — mortis*. Similiter Odys. τ, 74. *πρόσθε αἰτήσουσα τέλος θαλαροῖο γάμοιο*. Recte Eustathius: *Τίλος γάμου ἢ ὁ γάμος περιφραστικῶς, ἢ ἡ τεκνοποιία*. cf. ad v. 9.

V. 8. Homer. II, δ, 1. *Ἦδὸς μὲν κρουόπεκλος ἐκιδνατο πῶον ἐκ' ἀλεν*. cf. ψ, 227.

V. 9. Brunckius hoc loco et IV, 1. dedit ἐπαι contra auctoritatem librorum, qui omnes praebent ἐπὴν. Quod quidem temere fecit: *παραμείψεται* enim, vocali metri causa correpta, ut saepius apud Homerum, positum est loco subjunctivi *παραμείψηται*. Ideoque emendandum quoque proposuit locum Homericum II, λ, 578. Thierschius Gramm. p. 550. *ἐπὴν δὲ τὸν γε δαμάσσειται*. Vulg. *ἐπειδὴ*. — *Τοῦτο τέλος ὄρης*, iterum περιφραστικῶς pro simplici αὐτῇ ὄρη, i. e. *juventus*, ut v. 6. — *παραμείψεται* omnes Codd. praeter A., qui exhibet *παραμείψαι*, quod rationibus metricis adversatur. Sensus: *Simulac juvenus commutata fuerit in senectutem*.

V. 10. In omnibus quidem Stobaei Codd. a Gaisfordio collatis extat αὐτίκα δὴ τεθνάμεναι. At H. Stephanus in Poetis Graecis jam omisit particulam δὴ, prorsus otiosam, quae tamen ratione metrum offenditur. Restituenda est igitur forma vetustior *τεθνάμεναι*, quippe quae, temere mutata in vulgarem *εεθνάμεναι*, causa fuit, ut in ordinem irrepsit particula δὴ. Similiter apud Theognid. 181. legebatur *τεθνάμεναι*, quod Bek-

πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται, ἄλλοθεν οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 μείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἶδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον, οὐδέ τις ἐστὶν 15
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Quae jam sequuntur disticha, a Stobaeo (Flor. CXVI, 33. p. 59s.) disertis verbis laudantur ἐκ Μιμνέρμου Ναννοῦς*).

ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ κ. τ. λ.

Sed tres priores versus, tribus etiam praemissis, deprehendes praeterea in elegorum farragine, qui Theognidis nomen prae se ferunt (V. 1011 — 1016.), partim ad alios poetas referendi **): namque incerta post

kerus ex Cod. Mut. emendavit τεθνάμεναι. cf. Tyrtaeus I, 1. Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν κ. τ. λ.

V. 11. Quod in editione Trinc. legitur καλὰ, haud dubie typographetae ascribendum. Extremo versu plerique ἄλλοτὶ τ' οἶκος, Cod. A. omittit τ', Grotius et Brunckius dederunt δ', quod nescio num germanum sit. In hac diversitate ad emendationem confugere licet. Scribendum igitur conjicio levi litterarum immutatione, ἄλλοθεν, quod opponatur praecedenti ἐν θυμῷ. Alia senectutis sunt mala in ipso animo collocata, alia extrinsecus irrupentia.

V. 12. τρυχοῦται, forma rarior a τρυχῶ, unde Part. Praet. τετρυχωμένος etc. Loquutio οἶκον τρυχεῖν frequens est apud Homer. Odys. α, 248. π, 125. — πενίης. Vitiose Cod. A. περὶ ἧ.

V. 16. διδοῖ MS. Brunckii. Vulg. διδοῖ.

*) Sic enim Cod. A. simpliciter Μιμνέρμου ed. Trinc.

**) Plura de hac re diximus ad Solonem p. 18 sqq.

Christum aetate nescio quem ad usum ab homine quodam instituta esse videtur collectio particularum elegiacarum, quae, quum maximum partem Theognidis essent, postea omnes huic poetae attribuerentur. Illos tamen, quos laudavimus, elegos ascribendos esse Mimnermo, et vegetus versuum color et Stobaei auctoritas declarat. Itaque et iis, qui apud Stobaeum, et qui apud Theognidem extant, versibus in unum redactis, hoc prodit octastichum:

*Ἀντίκα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
πτοιούμαι δ', ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης*

V. 1. Brunckius rursus pro suo emendatarum odio dedit *ἀντίκα μοι*. Codd. *ἀντίκα μοι*.

V. 2 sqq. *Πτοιούμαι* (Mut. ap. Bekker. *πτοιῶμαι*) Schneiderus in Lex. hoc loco laudato reddidit *ich zage*; Passovius *sich in heftiger Leidenschaft befinden, bez. von leidenschaftlicher Liebe*. Sed fortasse perpetuitas orationis flagitat significationem dolendi, sollicitudinis, animi moeroris, quae quidem proficiscitur ex vetustiore significatione timendi. Homer. *Odyss.* 1, 298. τῶν δὲ φρένες ἐκτόηθεν. Scholia vulg. ἐν εὐλαβείᾳ καὶ φόβῳ ἔγινοντο Eustathius duplicem lectionem proferens: Τῶν δὲ φρένας ἐκτοίησε, τοῦτέστιν ἐκτόησεν, ἢ καὶ ἄλλως, τῶν δὲ φρένες ἐκτοίηθεν, τοῦτέστιν εὐλαβήθησαν, ἐκτοίηθησαν. Quae deinde dicit, etiam in hunc locum quadrant: Τὸ δὲ ἐκτοίησεν ἐξ ἀνάγκης τῆ ὀι διφθόγγῃ διὰ μέτρον προκαταλήγεται, γινόμενον ἐκ τοῦ πτωῦ ὥσπερ γὰρ οὐδὲ τὸ ἠγρόησεν, οὕτως οὐδὲ τὸ ἐκτόησε χρησιμὸν εἰς μέτρον Ὀμηρικόν. Weberus: *Und ich erbebe, den Reiz blühender Jahre zu sehn*. — Nimirum sensus totius loci hic esse videtur: *Doleo, ubi aspicio juventutem suavem peraeque ac vanitatem, quod ea tam fragilis, tam caduca est, quum tamen diutius permanere deberet*. Est autem Anacoluthon in his versibus, ita constituendum: *Πτοιούμαι — ὅτι τὸ ἄνθος τῆς ὀμηλικίης οὐκ ἔστι μακροῦ χρόνου, ἐπεὶ (licet) πλέον ὤφελον εἶναι, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται κ. τ. λ. Πλέον ὤφελον εἶναι significat: longior (sc. juventus) esse debebat, i. q. diutius permanere debebat, juventuti amplius vivendi spatium assignan-*

τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλεον ὄφελεν εἶναι,
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὡς περ ὄναρ,
 ἦβη τιμήεσσα, τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον 5
 γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέματα,
 ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἀγνωστον τιθεῖ
 ἄνδρα,
 βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

Omero, Iliad II
 Kener, 245-6

IV.

In Stobaei Florilegio (CXVI, 1. p. 590.) legitur
 distichum, quod vulgo quidem atque in plerisque libris
 assignatur *Mimnermo*, in unico tamen Codice A. in-

dum erat. Namque πλεον, forma comparativa, eadem signi-
 ficatione usurpatur, qua positivus πολὺς in formula πολλὸν
 χρόνον de longo tempore. Illam vero propriam esse signifi-
 cationem, ex sequenti versu apparet, qui oppositus est senten-
 tiae, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον κ. τ. λ. Bekkerus: *Vineti editio* [cum
Hamb.] καλὸν ἐπὶ πλεον ὄφελεν εἶναι, pulcrum diutius debebat
 esse. SYLBURG. Mut. et Vat. ὄφειλεν.

V. 4. Similes sententias collegit Jacobs. ad Antholog. Gr. V.
 p. 340. — Vatic. ap. Bekker. ὀλιγοχρόνιος, quod referatur ad
 ἦβη. Sed plerique ὀλιγοχρόνιον, ad ἄνθος, ita ut ἦβη quasi
 appositio sit ad sententiam paululum obscuram sublevandam.

V. 5. ἀργαλέον omnes ap. Stob. sed ap. Theogn. οὐλόμορον,
 nihil nisi glossema prioris lectionis.

V. 6. Sic ap. Stobaeum. sed inverso ordine ap. Theognid.
 αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέματα, verborum disposi-
 tione minus elegante.

V. 7. Sic omnes excepto A. εἴταν γνωστόν τιθεῖ. Vide supra
 ad I, 6.

V. 8. Sensus: *Senectus circumfusa et oculorum et mentis aciem
 hebetem reddit*

scribitur *Μινάνδρου*, haud dubie ex levi nominum immutatione.

*Τὸ πρὶν ἔὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείνεται ὦρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλος.*

V.

Apud eundem Stobaeum (CXVI, 53. p. 59a.) extat distichum, ex corruptae scripturae vestigiis ita inscribendum, *Ἐκ Μιμνέριμου Ναννοῦς* *).

*Τιθωνῶ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἀφύπτον ὁ Ζεὺς,
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλείου.*

VI.

Constat Solonem Mimnermi versiculis, quibus aetatem usque ad sexagesimum annum sine morbis et curis peragendam sibi exoptaverit, alia opposuisse disticha **): atque Diogenes Laërtius (I, 60.) servavit ipsius Mimnermi distichum hocce:

IV, 1. 2. Sensus: *Licet antea pulcherrimus fuerit, appropinquante senectute ne pater quidem liberis suis est honoratus neque carus.* — φίλος omnes Codd. excepto unico Voss. φίλοις.

*) Cod. A. *Μιμνέριμου νάννου*. Geasnerus in margine: *Mimnermi νάννου*. Grotius: *Mimnermus Nannis*.

V, 1. *ἔχων] σχεῖν A. Voss. Trinc. In fine versus ὁ Ζεὺς desit A. B. Voss. ὁ om. Trinc. GAISFORD,*

***) Vide ad Solon. p. 31 sq. Welcker. ad Theognid. pag. LXXXIII sqq.

Αἰ γὰρ ἄτερο νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδάνων
ἐξηκονταέτη Μοῖρα κίχαι θανάτου.

Praeter ea, quae in hoc Mimnermi distichum scripsit Solo, Plutarchus (Comp. Solonis et Popl. c. 1.) binos etiam exhibet versus in eundem Mimnermum, de aetate humana canentem: "Ἐτι τοίνυν, ἂ τοῖς περὶ Μίμνερον ἀντειπὼν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιπεφώνηκε (Σόλων):

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ
φίλοισιν

καλλείποιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς,
εὐδαιμόνα τὸν Ποπλικόλαν ποιῆ κ. τ. λ. Quod
quidem versuum par si in Mimnermi sententiam ac-
commodabis, hoc fere erit:

Ἀλλὰ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, οὐχὶ
φίλοισιν

καλλείποιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Haec sententia Mimnermi, dubito an non ipsissima verba. Fortasse Ennio (apud Ciceron. Tusc. I, 49.) Mimnermi sententia obversabatur, ita canenti:

*Mors mea ne careat lacrumis: linquamus amicis
Moerorem, ut celebrent funera cum gemitu.*

VII.

In Anthologia Palatina laudatur distichum, cujus in fronte *Mimnermi* nomen scriptum est:

VI, 2. ἐξηκονταέτη. Sic Codd. Menagius et Gaisfordius conje-
cerunt ὀγδοκονταέτη. Sed explices mihi velim, quomodo haec
conjectura quadret in Mimnermi sententiam, senectutem rebus
maxime horrendis annumerantis: *Ἐῆρας ὅ καὶ θανάτου βίγιον
ἀργαλέον.* Cf. ad Solon. κά. 4. Weberus quoque, die Eleg.
Dichter der Hell. p. 479. recte tuitus est lectionem librorum.

Τὴν δ' αὐτοῦ φρένα τέρπε, δυσηλεγέων δὲ
πολιτῶν
ἄλλος τις σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ *).

Sed idem distichum, altero praemisso, extat etiam apud Theognidem (791 — 794.), ita ut augeantur Mimnermi reliquiae:

Μῆτε τινὰ ξείνων δηλούμενος ἔργμασι λυγροῖς,
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἑὼν,
τὴν δ' αὐτοῦ φρένα τέρπε, δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τις σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Welckerus ad Theognidem pag. XCIX. hoc loco putat Mimnermi distichum cum sententia Theognidea combinatum. Sed cur non utrumque distichum Mimnermi esse potest, praesertim quum alia quoque Mimnermi disticha Theognidis farragini inserta sint? cf. idem p. CIII. CX.

VIII.

Stobaei Florilegium (XI, 1. p. 136.) exhibet sequistichum:

ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοὶ, πάντων χρῆμα δίκαιοτάτον·

*) Anthologia Palat. ed. Jacobs. IX, 50. Planud. I, 89. Analect. Brunck. I, 62.

VII, 1. Bekkerus disjunctim scripsit *Μὴ τέ τινα*. Deinde dedit *ξείνων* ex Cod. Mut. quae quidem lectio quum respondeat sequentis versus genitivo *ἐνδήμων*, haud dubie praeferenda est. Vulg. *ξείνον*.

2. *τὴν σ' αὐτοῦ*. Sic Bekkerus primus scripsit. Haec enim forma disjuncta germana et antiquissima est. Homer. II, 490. *τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κέρμειε*. cf. Odyss. α, 356. ε, 185. *τὰ σ' αὐτοῦ κῆδε' ἴσικα*. Vulg. *τὴν αὐτοῦ*. δι Vulg. vs Vat.

quod Franciscus Passovius ad Mimnermum referendum esse primus vere perspexit *). In optimo, quem Gaisfordius ad editionem suam adhibuit, Codice Regio Parisiensi A. praeposita est inscriptio *Μενάνδρου Ναννοῦς*, in editione Gessneri *Menandri in Nannis*, Schowius *Μενάνδρου ἐν Νάννοις*. Sed nusquam memoratur Menandri fabula, *Ναννώ* inscripta **), neque intelligitur, quomodo in comoediam irrepserint versus elegiaci. Hoc jam offenderat Hugonem Grotium (p. 76.), qui ex conjectura reposuit lemma *Theognidis*, eumque sequutus Brunckius ***) atque Schweighaeuserus †).

*) Ad Bekkeri Teognid. 1227. Hodie quoque ipsi acceptam esse illam sententiam litteris ad me scripsit.

**) Menandri fabula est *Φάνιον* (v. Meinekium ad Fragm. p. 173.), si quidem fides habetur Schweighaeuseri emendationi ad Athen. p. 567. c. sive potius *Φαννώ*, cui magis accedunt diversae scripturae vestigia: nimirum l. c. et MSS. et edd. *Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ, ὧ' ναϊδὲς, δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς — Μενάνδρου δὲ Θαῖς καὶ Φάνιον κ. τ. λ. p. 171. a. Cod. A. ἐν Φανίῳ, edd. ἐν Φανίῳ, p. 314. b. omnes Μένανδρος ἐν Φανῶ. Ex his Codd. vestigiis eliciendum videtur Φαννώ, quacum forma alii Comoediarum tituli consentiunt, *Σαπφῶ, Κοριαννῶ* (Pherecratis) etc. Praeterea etiam *Νάννιον* quaedam memoratur *ἑταιρίστρια Samia* (τοιούτας γὰρ ἐν *Ἀέσβῳ* λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ μὲν ἀνδρῶν οὐκ ἐθελοῦσας αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξί δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὡς περ ἀνδρας. Lucian. Meretr. Dial. V. p. 289.) apud Asclepiadem in Antholog. Gr. Vol. I. p. 148.*

*Αἱ Σάμιαι Βιττῶ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης
φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις·
εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν, ἃ μὴ καλὰ. δεσπότι Κύνρι,
μίσει τὰς κοίτης τῆς παρὰ σοὶ φουγάδας.*

cf. Jacobs in *Animadv.* Vol. I. P. 2. p. 40.

***) Ad Theognid. 1179. Ille enim versiculos utique in Theognid. editionem recepit.

†) Ad Athen. l. c. Opinatus est enim, Grotium lemma suum ex Cod. Paris. decerpisse.

Sed hoc fecerunt sine ullo Codicum vestigio. Multo certius igitur Passovius cum eoque consentientes Gaisfordius *) et Meinekius **) ob vocem *Ναννοῦς* in Cod. A. appositam nomen *Μενάνδρου* in *Μιμνέρμου* commutandum esse statuerunt: facilis fuit enim haec immutatio, altero quoque ejusdem Mimnermi exemplo apud Stobaeum comprobanda (V. ad Fragm. IV.).

IX.

Athenaeus XI. p. 470. a. b. *Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ ἐν εὐνῇ φησὶ χρυσῇ κατεσκευασμένη πρὸς τὴν χρεῖαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν Ἥλιον καθεῖδοντα περαιουῖσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς· αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου· λέγει δ' οὕτως·*

*Ἡέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπὴν ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
Ἰσκιανὸν προλιπούς, οὐρανὸν εἰσαναβῆ·*

*) Ad Poetas min. Gr. T. I. p. 425. Stob. Florileg. l. c.

**) Fragm. Menandri p. 305.

IX. Eandem de Solis navigatione nocturna narrationem habemus apud Stesichor. III, 1. ex Geryoneide et apud Pherecyd. p. 109. Sturz. Conf. Jo. Henr. Vossii mythol. Briefe T. I. p. 188. T. II. p. 156. et Weberus, die Eleg. Dichter der Hell. p. 480. 653.

2. Reposuimus οὐδέ ποτ', Ionice. cf. XII, 1.

3. ῥοδοδάκτυλος Ἥως hoc loco non significat *auroram*, sed (ut rectissime interpretatur Schweighaeuserus) *rubeum colorem*, qui occidente sole *caelum colorat*. Opponitur autem infra versu 10. *Aurora Ἥως ἠφρῆγενεα*. Idemque Schweighaeuserus annotavit ἥως primitiva notione nonnisi *splendorem* significare, col-

τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή, 5
 κύλλη, Ἡφαιστοῦ χερσὶν ἐλληλαμένη
 χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ

lato Etymolog. M. p. 440. Attamen si quis rationes etymologicas spectaverit, formas ἠώς, αὔως, αὐώς, aurora, ἤρι, αὔριον, εὔρος ad eandem radicem redire sibi persuadebit. Vid. Buttmanni Lexilog. I. p. 120. Quod idem profert p. 121. not. ad hunc praecipue locum pertinet: *Dass Ἡώς als Person bei den Dichtern ἠρηγέσσα heisst, beweist nur, dass man diese Ableitung des Wortes ἤρι, wie begreiflich, längst wieder aus den Augen verloren hatte.* Etenim sensus hujus loci ut hioce: *Ne tunc quidem Soli concessum est otium, quum rubor coeli vespertini ex Oceano ascendit, licet omnes quieti indulgeant: namque per mare invehatur necesse est orientem versus, ut postridie, aurora praegrediente, denuo cursum ineat.*

V. 5 sq. Vulgo apud Athenaeum εὐνή κοίλη. Sed legendum est haud dubie: εὐνή, κύλλη, ex vestigio quodam apud Eustathium ad Odyss. ι, 347. (p. 1632, 28. ed. Rom.) *Μίμναμος δὲ, φασι, τὸ τοῦ ἡλίου καλούμενον ποτήριον' εὐνήν κὺλήν εἶπεν, Ἡφαιστοῦ χερσὶν ἐλληλαμένην, τῶν δὲ τοιαῦτα εἰπόντων ἐπὶ μεγάλοις ποτηρίοις ἀστυϊότερον ἔφρασεν ὁ γράψας οὕτω· νῆ τὸν οὐρανὸν ἐπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῦ κάδοι καὶ μεζζονες ἔμοῦ.*

Quum autem in voce κύλη syllaba prior correpta esset, littera λ duplicanda erat, ita ut evaderet κύλλη; quod quam facile commutari potuerit in κοίλη, quilibet perspiciet. *Κύλη* i. q. *κύλη*, proprie spectans ad omnem rem inflexam, sive concavam sive convexam (*κύλινδρος*), inde accepit significationem *calicis*, vel potius h. l. *paterae*, ut similis sit *cymbae*. Atque ipsius Athenaei interpretatio ad illam lectionem perducit: *αἰνισσοῦμενος τὸ κοῖλον* (quod anam praebuisse videtur ad vulgatam κοίλη) *τὸ ποτηρίον.*

V. 7. εὐνή — χρυσοῦ, i. e. εὐνή χρυσεή. Homer. Π. υ, 270 sqq.

ἐπεὶ πάντα πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθεν κασσιπέροιο,
 τὴν δὲ μίαν χρυσεήν —

ὑπόπτερος, emendatio est Heynii, eximii philologi, ad Apollodor. p. 394 sq. ita ut referatur ad εὐνή. Vulg. ὑπόπτερον, ad Solem, quod minus placet. Quam saepissime permutentur

εὔδονθ' ἀρπαλέως, χάρου ἀφ' Ἑσπερίδων
 γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα οἱ θροὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
 ἰστᾶσ', ὄφρ' Ἡὼς ἠριγένεια μόλη· 10
 ἐνθ' ἐπέβη ἐτέρων ὀχέων Ἐπερίφωτος υἱός.

X.

Strabo I. p. 127. *Εἰ δ' ὥσπερ ὁ Σκῆψιός φησι παραλαβὼν μάρτυρα Μίμνεμον, ὃς, ἐν τῷ Ἰλκε-
 ανῶ ποιήσας τὴν οἰκῆσιν τοῦ Αἰήτου, πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς πεμφθῆναί φησιν ὑπὸ τοῦ Πελίου τὸν Ἰάσονα καὶ κομίσαι τὸ δέρος, οὔτ' ἂν ἐπὶ τὸ δέρος ἐκεῖσε πομπῇ πιθανῶς λέγοιτο εἰς ἀγνώτας καὶ ἀφανεῖς τόπους· οὔθ' ὁ δι' ἐρήμων καὶ ἀοίκων καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τοσοῦτον ἐκτετοπισμένων πλοῦς, οὔτ' ἐνδοξος, οὔτε πασιμέλων·*

*Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
 ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσαν ὄδον,*

litterae M et Z, primitus eadem fere nota expressae, nemo ignorat, etiam extremis tantummodo, ut dicunt, digitis attigerit palaeographiam Graecam.

V. 8. *In MS. A. post εὔδονθ' perperam ὄθ' inseritur. Deinde: Perperam χοροῦ MS. A., quod non admittebat metri ratio.* SCHWEIGH. *χάρου ἀφ' Ἑ.* cohaeret cum praecedente φέρει.

V. 10. *ἰστᾶσ'.* Sic primus emendavit Brunckius in *Analectis* (ubi tamen errore typographico spiritus lenis excusus est) lectionem vulg. *ἰστᾶσ'.* De forma illa syncopata v. Buttmann. *Gramm. II. p. 14.* Sententia flagitat tempus perfectum verbi *ἰστάναι.*

X, 1. *Οὐδέ κοτ' ἔν.* Sic legendum auctore R. Porsono *Adversar. p. 311.* Sic etiam Callinus I, 1. *κότ' ἔλαιμον ἔξετε θυμόν;* Vulg. *οὐδ' ὀκῶταν.* Hermannus ad Viger. p. 924 sq.

ὑβριστῇ Περίῃ τελέων χαλεπηρῆς ἄεθλον,
 οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανῶ καλὸν ἴκοντο ῥόον.
 καὶ ὑποβάς,
 Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος ἡελίοιο
 ἀκτῖνες χρυσέω κείαται ἐν θαλάμῳ,
 Ὠκεανοῦ παρὰ χεῖλεσ', ἵν' ὄχετο θεῖος Ἴησων.

Videndum, ne quid ante corrigatur, quam quis sensum verborum diligenter perpenderit. Nam sane non utique ferri particula ἂν potest, veluti in isto Mimnermi versu,

οὐδ' ὀπόταν μετὰ κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἴησων,
in quo quum Brunckius in appendice-annotationum ad Apollonium I, 4. μέγα pro μετὰ reponendum videret, tamen nullum remedium alteri vitio, quod est in particula ὀπόταν, attulit. Nemo vero, nisi qui non inspectis locis phrases, non locos ipsos emendare satis habebit, quidquam aliud hic restitui velit, quam quod ultimus hujus fragmenti versus etiam flagitare videtur:

Ὀὐδ' κοτ' ἂν μέγα κῶας κ. τ. λ.

cf. Herm. ad Orphic. Argonaut. 9. Thierschius in Actis Monac. I. p. 209. conjecit ὅτε δή, in indice scribendum potius ὀκότ' ἄρ' proposuit. μέγα κῶας spectat ad auratam pellem. Odysse. μ, 69 sqq.

*οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποτοπόρος νηῦς,
 Ἄργῳ πικριμέλουσα, παρ' Αἰήταο κλέουσα·
 καὶ νῦ κεν εἴην ἐνθ' ὄπα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἴησων.*

V. 3. χαλεπηρῆς. Sic Coraës. Similiter adjectiva ἀκηδέης, θεοσιθής, εὐπαιχής, ἡμιδαής etc. Vulg. χαλεπήρης.

V. 4. οὐδ' ἂν. Libri omnes. Attamen ut haec verba cum primi versus lectione vulg. οὐδ' ὀπόταν consentientia redderet, Is. Casaubonus maluit εὔτ' ἂν, quando.

V. 7. χεῖλεσ', ἵν' ὄχετο. Sic discernenda sunt verba. Med. 1. 2. χεῖλοισιν ὄχετο. In Paris. 1. desunt verba ἵν' ὄχετο θ. Ἰ. et punctis notantur in Par. 2. sed alia manu. — ἵνα, sicut Lat. quo, significat ad quem locum. Odysse. δ, 821. ἵν' οἴχαται. L. 55. ἵνα μιν κείλοισιν Φαίητας ἀγαυοί.

XI.

Pausanias IX, 29. p. 766. *Μίμνερμος δὲ ἐλεγεία εἰς τὴν μάχην ποιήσας τὴν τῶν *) Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδούς, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ θυγατέρας Οὐρανοῦ τας ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας **).*

XII.

Strabo XIV. p. 634. *Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ μνησθεὶς τῆς Σμύρνης, ὅτι περιμάχητος αἰεῖ:*

*Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηληϊὸν ἄστυ λπόντες
ἱμερτὴν Ἀσίην νησὶν ἀφικόμεθα·
ἐν δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἐξόμεθ', ἀργαλέης ὕβριος ἠγεμόνες.*

*) Ex conjectura reposuimus articulum τῶν, in editionibus omissum.

**) Hunc locum respicit etiam Schol. ad Pindari Nem. III, 16. *Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δίδεσται, καθάπερ Μίμνερμος καὶ Ἀλκμάν ἱστοροῦσιν.* cf. Welcker. ad Alcm. Fragm. IX. ad Solon. δ, 1.

XII, 1 sq. Haec spectant ad vetustissimas ex Peloponneso in Asiam minorem migrationes, Heraclidarum recessu inprimis commotas. — *Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον.* Sic vulg. et quidem recte. Codd. Med. 3. 4. *Ἡμεῖς αἰπὺ τε Π.* quod metro repugnat. Homer. II. λ, 682. *καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν αἴσω.*

V. 3. Biblioth. crit. P. II. p. 32. *Corrigendum est: 'Ες δ' ἐρατὴν κ. τ. λ. Quod enim vulgo legitur 'Ες δ' ἄρα τὴν nemo facile ferat; friget, ultra quam dici potest, articulus*

κειθεν δ' Ἀλήεντος ἀπορνήμενοι ποταμοῖο, 5
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἴλομεν Αἰολίδα.

XIII.

Strabo l. c. paulo supra: Κολοφῶνα δ' Ἀνδραίων
Πύλιος [κτίζει], ὡς φησι καὶ Μίμνερος ἐν τῇ
Ναυνοῖ. Ad hunc *Andraemonem Pylium* referendi esse

τήν. — Conf. Tyr. I, 28. Notate digna est structura ἔζεσθαι
ἐς Κολοφῶνα, in Lexicis praetermissa, quasi supplendum sit
ἐς Κολοφῶνα ἀφικόμενοι.

V. 5 sq. Pausanias VII, 5. init. Σμύρναν δὲ ἐν καὶς δάδεκα
πόλεις οὖσαν Αἰολέων, — Ἴωνες ἐκ Κολοφῶνος ὀρηθέντες
ἀφελόμενοι τοὺς Αἰολεῖς ἔσχον. cf. Herodot. I, 150. — δ' Ἀλή-
εντος. Sic corrigendum esse videtur ex diversis scribendi ge-
neribus, Falconeri et Corals δ' Ἀστάντος, Cod. Paris. 1. et
Med. 4. διαστήεντος, Par. 4. δι' ἀστήεντος, Med. 3. δ' ἀνα-
στάντες. Pausanias VIII, 28, 2. Ἄλετος δὲ τοῦ ἐν Κολοφῶνι
καὶ ἐλεγείων ποιητὰς τὴν ψυχρότητα ἄδουσι. Tzetzes ad Ly-
cophr. 868. Ἄλετος ποταμοῦ Κολοφῶνος. Constituenda est
igitur Brunckio auctore forma nominativi Ἀλήεις, Gen. Ἀλήεν-
τος, contr. Ἀλῆς, Ἀλῆντος, sive Ἀλῆς; unde Plinius H. N.
V, 30. fluvium Latine fecit *Halesum*. Ab *Epheso*, inquit,
Manteium aliud Colophoniorum et inter ipsa Colophon, Haleso
affluente. Itaque apud Pausaniam et Tzetzen reponendum est
sive Ἀλῆντος sive Ἀλῆντος. — κειθεν - ἀπορνήμενοι. Homer.
Il. ε, 105. ἀπορνήμενον Λυκίθεν. Genitiv. Ἀλήεντος ποταμοῖο
appositio est adverbii κειθεν, quod sic magis illustrandum
erat.

V. 6. Σμύρνην scribendum pro vulg. Σμύρναν. Mendose Cod.
Paris. 4. Σμύρνας. — εἴλομεν. Sic emendarunt Coraë et Gais-
fordius: quod quidem facile transire potuit in librorum lectio-
nem εἶδομεν, si pependerit crebra permutationem litterarum
A et A. cf. ad Selon. δ, 50.

videntur elegi, qui in Stobaei Florilegio VII, 12. p. 87. Mimnermo ascribuntur.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἳ μιν ἴδον
Λυδῶν ἵππομαχῶν πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
Ἐρμιον ἀμπεδίον, φῶτα φερεμμελίην.
τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε κάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς

Ἀθήνη

5

δριμύ μένος κραδίης, εὐτ' ἂν ἀνὰ προμάχους
σεύηθ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
πικρὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεα.
οὐ γὰρ τις κείνου δῆϊων ἔτ' ἀμεινότερος φῶς
ἔσκειν ἐποιχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
ἴργον, ὅτ' ἀνγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

10

XIII, 2. ἴδον. Cod. A. εἶδον, quod metro adversatur.

V. 4. Ἐρμιον ἀμπεδίον, i. e. ἀνὰ Ἐρμιον πεδίον. Vulgo legitur Ἐρμίον, Gessneri margo et A. ex emendatione praebent Ἐρμιον. Strabo XV. p. 691. Νέαρχος δὲ περὶ τῆς ἐκ τῶν ποταμῶν ἐπιχοῆς παραδείγματα φέρει τὰ τοιαῦτα, ὅτι καὶ τὸ Ἐρμιον καὶ Καῦστρον πεδίον, καὶ Μαιάνδρον καὶ Καῖκαν παραπλησίως εἰρηται διὰ τὴν ἐπιφορομένην τοῖς πεδίοις χούρ αὔξειν αὐτὰ· μᾶλλον δὲ γεννῶν ἐκ τῶν ὄρων καταφερομένην, ὅση εὐγῶς καὶ μαλακῆ· καταφέρειν δὲ τοὺς ποταμούς, ὥστε τούτων ὡς ἂν γεννήματα ὑπάρχειν τὰ πεδία. Deinde comparatur Herodoti narratio de Nilo. cf. XIII. p. 626. Ἄπτεται δὲ καὶ Μυσίας ὁ Ἐρμος, ἐξ ὄρους ἱεροῦ τῆς Λινδυμῆνης· καὶ δεῖα τῆς κατακεναυμένης εἰς τὴν Σαρδιανὴν φέρεται κατὰ τὰ συνεχῆ πεδία, ὡς εἰρηται, μέχρι τῆς θαλάττης. Ὑπόκειται δὲ τῇ πόλει τὸ τε Σαρδιανὸν πεδίον καὶ τὸ τοῦ Κύρου καὶ τὸ τοῦ Ἐρμιον καὶ τὸ Καῦστρινόν, συνεχῆ τε ὄντα καὶ πάντων ἄριστα πεδίων. — Ceterum nescio, cur Valckenarius, referente Gaisfordio, librorum lectionem φερεμμελίην cominutandam proposuerit in φέρ' εὐμελίην.

V. 6 sq. Cod. A. εὐθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους σεύηθ' αἱματόεντος ἢ ὑσμίνῃ πολέμοιο. Unde Gaisfordius restituit: ἔσθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους σεύ', ἢδ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο. At sin-

XIV.

Athenaeus IV. p. 174. *Δημήτριος ὁ Σκήπιος* — *ἰστορεῖ γὰρ τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας (τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου) Δαίταν ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσὶν, οὐ μνημονεύειν Μίμνερον **). Huc pertinere videtur ver-

gularis est copulatio particularum *ἔσθ' ὅτε*, quum tamen *ἔστε* jam composita sit ex praepositione *ἐς* et *ὅτε*. Facilior autem offertur emendatio, si quis particulae *ἔστε* adjungit *ἂν*, quae quidem copulatio saepissime reperitur apud Homerum aliosque: quum enim particula *ἂν* ante praep. *ἀνὰ* temere ejecta esset, librarius quisquam ad metrum implendum addidit *ὅτε*, vel potius hanc particulam, quae vocis *ἔστ'* interpretandae causa pro glossemate haberi possit, ex margine in ordinem recepit. Vid. Buttmanni Lexilog. II. p. 227 sqq. Ipse subjunctivus, qui sequitur, *σεύηθ'*, nostrae emendationi favet. Atque Gaisfordii conjecturam *σεύ'*, ἡδ' persequenti aliud etiam obviam venit incommodum, tum quod ita insolentior existit structura *ἀντίσενε προμάχους*, tum quod ea ipsa sensum praebet minus idoneum: incitans enim describitur ad pugnandum, non ipse pugnans. Loquutio *ἀνὰ προμάχους* usu tam trita est, ut vix transire possit praepositio *ἀνὰ* ad verbum *οὔσεν*. Cetera recte se habent, nisi quod versu 8. omnium Codd. consensu a Schowio collatorum legendum est *βιαζόμενος* pro vulg. *βιαζόμενον*, ita ut appositio sit herōis, qui describitur, aive subjecti totius sententiae. Ceterum Schowius utroque versu praecedente dedit: *ὀππότ' ἀνὰ πρ. οὔσθ', ὁ δ' αἶματ. κ. τ. λ.* Brunckius in *Analect. T. II. p. 522.* *ἔσθ' ὅτ' ἀνὰ πρ. οὔσεντο, αἶμ. — βιαζόμενος.*

*) Cf. Eustath. ad *Odyss. α.*, 225, (p. 1413, 20. Rom.) *Σημειώσαι δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι ὡσπερ τῆς δαιτὸς παρώννημον Δαίτων κύριον καὶ Δαίτης, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ κερῶν καὶ τοῦ εἰλαπινάξαι ἦν τις Κεράων καὶ Εἰλαπιναστῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἀθηναίου ἰστορίαν, εἰπόντος, ὅτι ἐν τῇ Λακωνικῇ ποῦ λέγεται ἰδρῶσθαι ἥρωας Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς φειδτιοῖς ποσσύντων μάξας διακόνων καὶ κερωννύτων ὀλων. Καὶ παρὰ Τρωσὶ δὲ φασὶ Δαίτην ἥρωα τιμᾶσθαι.*

ens, qui in Scholiis Victorianis ad Homeri Iliad. π, 287. (ed. Bekkeri p. 452. cf. Heyne ad Iliad. Tom. VII. p. 786.) ut Mimnermi laudatur.

*Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἴπων *).*

XV.

Etymologicum Magnum p. 187, 45. *Βάξις — σημαίνει δὲ τὴν φήμην καὶ τὴν ῥῆσιν· Μίμνερος·*

Καὶ μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή.

Ἀργαλῆς αἰὲ βάξις ἰήμενοι.

XVI.

Aelian. V. H. XII, 36. *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παιδῶν μὴ συνάδειν ἀλλήλοισι. Ὅμηρος μὲν ἐξ λέγει καὶ τοσαύτας κόρας — Μίμνερος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος*

*) Iliad. β, 848 sq. in Trojanorum numero *Paiones* quoque collocantur:

*Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδάωνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.*

cf. Π. π, 287.

XV, 1. 2. *Βάξις χαλεπή, ἀργαλή* opposita est sententiae Homericae Π. κ, 212 sq. *μῆγα κέν οἱ ἐπουράνιον κλέος εἶη κέντας ἐπ' ἀνθρώπους. —*

τοσοῦτους. cf. Boeckh. ad Pindari fragm. 37. Gaisford ad Hesiodi Fragm. 83.

XVII.

Plutarch. de facie in orbe lunae c. 19. *Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδῖαν καὶ τὸν Ἀρχιλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον, ἐν ταῖς ἐκλείψεισιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἅματι νύκτα γενομένην, καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν φάσκοντας.*

DE MIMNERMI QUI FERUNTUR VERSIBUS IAMBICIS.

Praeter Mimnermi versus elegiacos apud Stobaeum bina proferuntur fragmenta iambica, Mimnermo assignata, quae tamen an majore jure ad Menandrum transferri possint, dubitant viri docti: sicut enim hemistichium quoddam, in Stobaei libris et scriptis et editis Menandri nomine laudatum, haud dubie (ut supra demonstravimus) ad Mimnermum referendum est, ita quaeritur etiam, an non idem vice versa adhibendum sit ad versus qui Mimnermi circumferuntur iambicos: et sicut Hugo Grotius in Postscripto ad Stobaeum, quum saepe mutata inter se sint *Philisci*, *Philemonis* et *Philetæ* nomina, tragicos versus Philisco, comicos Philemoni, elegiacos Philetæ assignandos esse censuit, ita sententia quoque inclinatur ad eandem rationem in *Mimnermo* et *Menandro* admittendam, quippe qui leviter commutari et potuerint

et interdum sint commutati *). Itaque hoc jam fecisse perhibetur Richardus Porsonus, alterum Britanniae lumen criticum **). Equidem dubius, quid statuendum sit in re tam difficili, ad Passovium me converti, qui pro innata sibi humanitate litteris ad me missis hancce sententiam suam enuntiavit: *Nun ist die nächste Frage, ob die beiden iambischen Fragmente des Mimnermus gleicherweise zurückemendirt und dem Menander zugetheilt werden sollen. Ihr Solon wird Sie eben nicht geneigt dazu machen: ich gestehe aber, dass mir das Eine, ὅποια δὴ φιλοῦσιν, stets die Farbe der neuen Komödie zu tragen geschienen hat, und dass ich also für dieses mit Meineke übereinstimme.* Atque Schoenemanno (p. 11.) Hermesianactis distichum supra laudatum, quo de Mimnermo agitur,

Ἦχθεε δ' Ἐρμόβιον τὸν αἰὲ βαρὺν, ἠδὲ Φερέ-
κλην
ἐχθρὸν μισήσας, τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη·

referendum esse videbatur ad iambos, quibus Mimnermus inimicos (*fortasse medicos in fragmento iambico notatos*) invasisset. Sed nullis omnino constituta est haec sententia fundamentis ideoque philologis improbanda. Cur non potius retinenda sit interpretatio, totius loci cohaerentiae optime respondens neque illa longius repetita, ex qua Hermobius atque Pherecles habendi sint Mimnermi rivaies, de tibicinae amore cum ipso concertantes eamque ipsam ob causam in Nannone explosi et palam quasi oppugnati? Mittendae sunt enim ambages, ubi via recta ad finem per-

*) Vide ad Fragm. IV. et VIII.

**) Gaisford. in Poetis min. Gr. ad Mimnermi fragm. XIII. *Iambos, inquit, quos tanquam Mimnermi citat Stobaeus, Menandro potius, si bene memini, assignare solitus erat Porsonus.*

ducit. Sed quid tandem statuendum sit de istis fragmentis iambicis, magna relinquitur quaestio, cui, donec alia atque Stobaei auctoritas desideretur, vix ad liquidam responderi possit. Attamen nihilominus faciamus periculum vestigia licet tenuia persequendi.

XVIII.

Prior particula iambica extat in Florilegio (CII, 3. p. 551.) ubi Cod. A. hanc praebet inscriptionem: *Κατὰ ἰατρῶν Μιμνέρμου Νάννου*. Trinc. simpliciter *Μιμνέρμου*. Voss. *Μιμνέρμου κατὰ ἰατρῶν*. Grotius: *In MS. A. incipit novus titulus Contra Medicos*. Quoniam tamen ordine praecedunt versus Euripidis, subsequantur Philemonis, nescio, quid sibi velit intercessio Mimnermi, qui aptius utrique praemittendus erat. Commodior autem erit intercessio *Menandri*, cujus quum aliunde non constet comoedia *Ναννώ* omnis inscriptio ita reponenda esse videtur: *Κατὰ ἰατρῶν Μενάνδρου Φαννοῦς* *).

Ὅποια δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν,
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεινὰ ὑπέροβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

*) Vide ad Fragm. VIII. Not. Meinekius ad Menandrum p. 303. — in margine Mimnermi nomen adscriptum est, quem iambica carmina scripsisse probari non potest. Itaque ut alibi, ita hic etiam Menandri et Mimnermi nomina permutata esse suspicabar, cum eandem Porsoni sententiam fuisse didici e verbis Gaisfordii ad Post. min.

XVIII. 1. Ὅποια emendavit Brunckius, ut senarium restitueret. Vulg. οἱα. ἰατροὶ omnes, praeter Trinc. οἱ ἰατροὶ, quod metro repugnat.

V. 2. Optimam lectionem praestat Cod. τὰ δεινὰ ὑπέροβα. Impressi habent ὑπὲρ φόβου. BRUNCK.

XIX.

Alterum fragmentum (CXXV, 12. p. 620.) in Cod. A. inscriptum est: *Μιμνέρμου ἐκ Νεοπτολέμου*, in ceteris simpliciter *Μιμνέρμου*. Sed ecquis mihi aliunde demonstrabit Mimnermi extitisse *Νεοπτολέμου*? Immo Comoediae potius titulus esse videtur, ejusdemque fortasse Menandri:

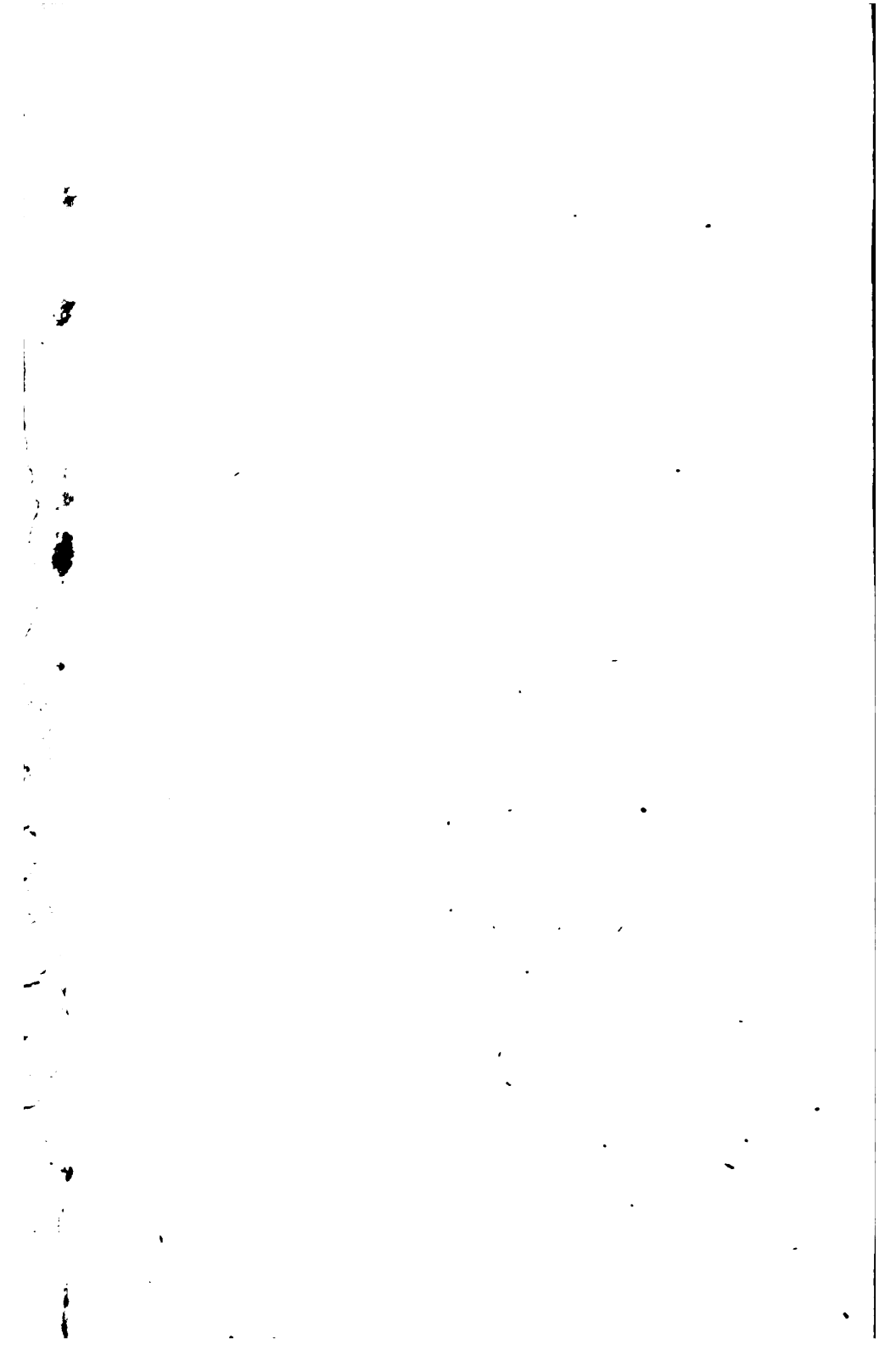
*Δεινοὶ μὲν ἀνδρὶ πάντες ἔσμεν εὐκλεῖ
ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.*

Meinekios quidem (p. 304.) hoc versuum par manifesto tragicum colorem prae se ferre dicit; neque tamen similes sententias a comoedia novā prorsus fuisse alienas, quum ipsa fragmenta docent a Meinekio collecta, tum Plautus atque Terentius. Itaque Porsoni accedere conjecturae equidem haud dubito.

EPIMÉTRUM

AD

SOLONEM POETAM.

· E P I M E T R U M

A D S O L O N E M P O E T A M.

Quum inde a tempore, quo Bonnae ad Rhenum (apud Ed. Weberum a. MDCCCXXV.) Solonis Atheniensis reliquias poeticas edidi, tum per Censores publicos virosque eruditos tum ratione omnium communi, ex qua dies diem docet, quaedam addenda aut emendanda mihi oblata sint: primam ego hancce occasionem ad supplendum arripui.

Ad pag. 2. Not. 2. Ad testimonia scriptorum, qui Solonem *Exceestidae* filium fuisse tradunt, accedit longe gravissimum, servatum illud quidem in basi imaginis marmoreae, cui affixa est inscriptio haecce: ΣΟΛΩΝ ΕΞΗΚΕΣΤΙΑΟΤ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ. Vid. *Museum Pio-Clementinum* Vol. VI. Tab. XXII. cf. Aelian. in *Stobaei Florileg.* XXIX, 58. p. 200:

Ibid. Not. 5. Censor Diarii paedagog. philolog. (*Paedagog. philologisches Litteraturblatt zur allg. Schulzeitung*), Novemb, 1825. N. 47. meae sententiae, verriorem esse in constituenda Solonis aetate Heraclidae rationem, astipulatus, eandem sententiam novo, quod me fugerat, argumento approbavit. Nimirum in Platonis *Timaeo* p. 21. Critias junior sive tyrannus sese ait, admodum decennem, exponentem audivisae Critiam avum, Dripidis filium, prope nonagenarium, Solonis narrationem Atlanticam: Ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας, ὡς ἔφη, σχεδὸν ἐγγὺς ἦδη τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν, ἐγὼ δὲ πη μάλιστα δεκάτης. Jam Censor pergit: Nun wissen wir zwar, dass die Alten

in ihren Zeitangaben nicht die Genauigkeit beobachteten, welche heutzutage mit Recht begehrt wird; allein eine so grosse Verrechnung kann dem Platon, noch dazu in einer Sache, wo er, als Verwandter des Kritias, nähere Kenntniss haben konnte, nicht beigemessen werden, dass er einen Mann, welcher noch Solon gesehen, wenn dieser vor Chr. 559. gestorben wäre, mit neunzig Jahren in die Jugend des jüngeren Kritias hätte hinreichen lassen, der bei seinem Tode 403. vor Chr. höchstens fünfzig Jahre haben konnte. Neque mediocris momenti est testimonium Aeliani in Stobaei Florileg. XXIX, 58. p. 200. Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, Ἐξηκεστίδου, παρὰ πότον τοῦ ἀδελφίδου αὐτοῦ, μέλος τι Σαπφουῦς ἄθαντος, ἦσθη τῷ μέλει, καὶ προσέταξεν τῷ μειρακίῳ διδάξαι αὐτόν. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος, διὰ ποίαν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὁ δὲ ἔφη, Ἴνα μαθῶν αὐτὸ ἀποθάνω. cf. Fragm. i.

Ad pag. 9. Suidae enarranti, ἐλέγους ad tibiam cantatos esse, addendus est Plutarchus de Musica cap. 8. Ἐν ἀρχῇ ἐλεγεία μεμελοποιημένα οἱ ἀνλωδοὶ ἦδον· τοῦτο δὲ δηλοῖ ἡ Παναθηναίων γραφή ἢ περὶ τοῦ μουσικοῦ ἁγῶνος.

Ad pag. 18. Elegos de vitae humanae hebdomadis pro genuinis quoque habuit Valckenarius in Aristobulo p. 103. 108.

Ad pag. 25. Vide Valckenar. ad Ammonium p. 185. Meier. de bonis damnatorum p. 27. Weber die elegischen Dichter der Hellenen. p. 490 sqq.

Ad pag. 34. Pedibus mihi eundum est in sententiam Censoris laudati, Cypranorem regis Cyprii fuisse nomen proprium, Philocyprium cognomen ornans.

Ad pag. 50. Not. 94. extr. Dodonaei oraculi in Epiro siti mentio quoque jam facta est in Hesiodi *Hoías*. Schol. ad Sophoclis Trachin. 1174. (Hesiod.

fragm. XXXIX.): Καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσι εἶναι τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσιόδου ὀνομάζει, ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως

ἔστι τις Ἑλλοπίη, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,
ἀρνεῖη μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσι,
ἐν δ' ἄνδρες ναίονσι πολυρρήγες, πολυβοῦται,
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐνθάδε Δωδώνη τις ἐπ' ἔσχατι ἤ πεπόλισται.
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃ χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις, ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.
ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα πάντα φέρονται.
ὃς δὴ κείθε μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖνη,
δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.

Πελασγῶν Ἴδρανον eadem dicitur Dodona apud eundem Hesiodum Fragm. XVIII. ed. Gaisford. — Ceterum quae ab Herodoto II, 55. narrantur, utpote a sacerdotibus Aegyptiacis cum ipso communicata, duas columnas Thebis avolasse, alteram in Libyam, alteram in Epirum, ea majore etiam nituntur fundamento: eadem enim jam proposita erant a Pindaro, poeta imprimis religioso, in Paeanibus. Schol. ad Soph. Trachin. 175. *Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.* Pindari fragm. 30. ed. Boeckh.

Ad pag. 54. Notatu digna est *Aug. Boeckhii*, eximii praceptoris mei, quam de antiquissimo isto Minervae signo Dresdensi enuntiavit sententiam in *Tragoediis Gr. principibus*, unde quaedam huc spectantia excerpanda videntur. Quod ad summam hujus rei, pedibus ivit in Bekkeri sententiam. Pag. 194. *Minervam quidem, inquit, in peplo Dresdensi aegis statim prodit, estque ibi sola hac armata, ut apud Claudianum in Gigantomachia,*

Tritonia virgo

*Prosiliit, ostendens rutila cum Gorgone pectus:
Aspectu contenta suo non utitur hasta.*

Pag. 199. *Post Minervam imprimis pater Jupiter pingebatur: v. Plutarch. Demotr. p. 894. B. Schol. Euripid. Hecub: 466. Ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις ὑφαίνειν τὰς ἀριστείας τῆς θεοῦ πολεμικῆς οὐσῆς καὶ ἅ κατὰ Γιγάντων κατεπράξατο μετὰ τοῦ Διός. Et ita Jupiter in suprema pepli Dresdensis area repraesentatur curru vectus, ut Typhonem fulmine prosternit, velut in Gemma ap. Gorium Mus. Florent. T. I. t. 57. num. 7. p. 108. coll. Lippert Dactylioth. Chil. I. num. 27. nam Typhonem vulgo vocant, quem Jupiter in Gigantomachia prostraverit: etsi Apollodorus accuratius Typhonem tertio post Gigantas loco a Terra creatum dicit, Jupiter autem Porphyrionem ceterosque omnes fulmine prostravisse fertur, quos posthac Hercules interficeret sagittis etc. —*

Pag. 198. *Quod autem nostro loco (in Euripid. Ione) Bacchi injecta mentio est, magis etiam placebit, ubi in animum induxeris, ei tragoediam consecratam fuisse. In peplo tamen Dresdensi Bacchum non agnosco, sed ejus loco in secunda area Silenus designatus est, prodentibus eum auribus, de quibus v. Creuzerum nostrum in praeclarissima diatriba Studiorum T. II. p. 310. Quem Silenum notum est asino insidentem venisse ad pugnam una cum Baccho, Satyris ac Vulcano: quorum deinceps asini in coelo positi sunt. Eratosth. Catasterism. 11. Hygin. poet. astronom. II, 23. Eum autem artifex facete finxit tanquam victum et demissis, ut dicitur, auriculis, quum Satyri superbi quidem et gloriosi milites velint videri, revera autem sint inertes atque imbelles, quod tota Euripidis Cyclops ostendit etc. Pag. 200 sq. In tertia area Dresdensi pepli Vulcanus, in sexta formae gravitate ac fastu Juno agnosci videtur: in octava, ni faller, Venus est, quippe Olympiarum dearum una: in decima agilitate sua furoreque agnoscitur Diana. In*

nona, credo, est Hercules, sed more veterum non clava nec sagittis nec leonina pello insignis (cf. Strabo XIV. p. 688.), ut in nonnullis etiam superstitionum monumentorum; sed ut homo pallio amictus, ut distinguatur a diis: neque offendet quemquam, quod nullum omnino telum habet, quum ne ceterorum quidem quisquam praeter Minervam armatus sit. — Pallium autem magnificentius Herculi tribuitur etiam ap. Eurip. Herc. fur. Vss. 519. 627. 629. 959. 1159. 1198. 1204. deque ejus Gigantomachia vide praeterea Pindar. Nem. I, 100. et ibi Schol. Eurip. Herc. fur. Vss. 853. 1190. 1272. Ceterae tres figurae repraesentare videntur Martem, Apollinem, Mercurium: nam inferis diis, Plutoni ac Proserpinae, quos superis opitulatos esse apud Claudianum legimus, item Neptuno, quem Apollodorus habet, postremo Paercis, quas alii nominant, nullus videtur in hoc populo locus esse.

Ad pag. 63. Fragm. α, 1. Libentissime accedo interpretationi, quam proposuit Censor citatus, particulam ἐς sumentis pro adverbio, quod significet ad haec, praeterea, insuper; ita ut ἡβης referatur ad ἐρατοῖς ἀνθεσιν. Totum enim distichum primitus copulatum erat cum aliis.

*Ad pag. 66. Fragm. γ, 9. 10. Simile praeceptum jam legitur apud Hesiodum *Ἔργ.* 693 sqq.*

*ῥαῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μήτε τριχόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
μήτ' ἐπιθεις μάλα πολλὰ γάμος δὲ τοι ὄριος
ούτος.*

Ad pag. 68. Fragm. δ, 2. De duplici structura verbi κλύμι adeundus est F. A. Wolfius ad Hesiodi Theog. 474. Schaefer. ad Dionys. Hal. de comp. verbor. p. 78. Etiam verbum ἀκούειν duplici utitur structura, licet rariore illa dativi, ut Homer. Il. π, 515. δύνασασα

δὲ οὐ πάντος ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ. Memorabilis est l. c. vers. 531., quo ἀνακολουθῶς utraque reperitur structura: Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.

Ad pag. 74. Fragm. δ, 32. Platonis locum, quo vox ἡγεμῶν significationem habet auctoris, profectum esse ab interpolatore Christiano docuit Tennemannus System. philos. Platon. T. I. p. 111. cf. Boeckhii Gr. tragoediae principes p. 163.

Ad pag. 75. δ, 43 sqq. Similis sententia jam extat in Homeri Odyssea ρ, 286 sqq.

γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀποκρῦναι μεμαυῖαν,
οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδασκεν.
τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίζονται
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέ-
ρουσαι.

cf. Horatii Sat. I, 1, 28 sqq. ib. Heindorf.

*Ille gravem duro terram qui vertit aratro.
Perfidus hic caupo, miles nautaeque per omne
Audaces mare qui currunt, hac mente laborem
Sese ferre, sentis ut in otia tuta recedant,
Ajunt —*

Ibid. ad v. 48. Λατρεύειν hoc loco i. q. *θητεύειν* apud Homer. II. ρ, 444. atque Latinum *latrocinari* ad eandem radicem atque significationem primitivam referendum esse, rectissime observavit Censor laudatus: *Λάτρις* enim, inquit, atque *latro* idem significant, *mercenarium*, *μισθοφόρον*, et de agricolis et de militibus accipiendum. Vetus Theotiscum *Schalk* itidem utraque utitur significatione atque illustrare potest fortunam vocabuli Graeci et Latini, cf. Welcker. ad Theognid. p. XXXII. Minime autem mihi persuasit Censoris integerrimi interpretatio, quam protulit ad v. 67 sqq. Namque τὸν μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενον eum

esse ait, *qui periculum faciat, cui animus sit bene agendi; verum v. 69. τὸν καλῶς ἔρδοντα esse eum, qui bene vivat, cui Daemon faveat sive propitius sit, licet homini ἀφροῖ.* Sed quomodo, inquam, ὁ καλῶς ἔρδων denotare potest eum, *qui bene vivat (der, dem es wirklich trotz seiner ἀφροσύνη gut geht, dem der Dämon wohlwill)?* Quod enim a fortuna sive a Daemone proficiatur, non spectat ad τὸ ἔρδειν sive ad liberas vitae actiones. Sic jam apud Homer. *Odyss. θ, 490.* sibi opponuntur notiones τοῦ ἔρδειν καὶ τοῦ πάσχειν ὅσο' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε. quarum prior spectat ad res gestas, altera ad damna extrinsecus profecta. Itaque καλῶς ἔρδειν nihil aliud significat, nisi *honeste agere, sive, quod philosophi dicunt, ratione ac voluntate facere.* Acutissime autem hunc locum interpretatus est *Welckerus*, eximius praeceptor meus, ad *Theognid. p. 137 sq. Stob. εὐ ἔρδειν. Gesn. εὐδοκιμεῖν, fort. ex Theognide. Illud tamen antiquum et sincerum est. Concinit Solon cum Phocylidis dicto p. 3. citato: Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν. Qui rem bene gerere (sua vi et virtute) studet, nec opinato (ante quam quod voluerat executus sive nactus est) calamitate affligitur; si quis vero bene (reapse) agit (et conatus ad effectum adducit) numini id debetur, humana imbecillitate ipsum liberanti, consilia ejus adjuvanti, ita omnia disponenti, ut ab ejus vel consilio vel imprudentia nihil pendeat. Ita haec bene cohaerent cum distichis antecedentibus: Μοῖρὰ δέ τοι κ. τ. λ. Sed cum sensus paulo reconditior esset, apud Nostrum emendatum est εὐδοκιμεῖν, et ap. Stob. dist. seq. in duobus Schowii Codd. κακῶς ἔρδοντι, quo pro antithesi vera, sed abscondita, alia nova existeret. — Paululum ambigua est sententia, quam *Weberus* expressit in interpretatione *Theotisca poetarum elegiacorum Gr. p. 57.**

Daem. wer da klüglich zu handeln versuchte, eh' er's geahndet,

*Sank er in Jammergeschick, grosses und schweres,
hinab.*

*Wieder ein Andrer gedeiht; in jeglichem schenket ein
Gott ihm*

*Guten Erfolg, und ersetzt, was er im Wahns
verbrach.*

Prorsus autem consentiendum est cum eodem in rep-
nenda lectione Fragm. ε, 6. aequè vera ac simplice:

ὅταν κεν τῶν ἀρίκηται

ᾧρη, σὺν δ' ἤβη γίγνεται ἀρμοδία.

γίγνεται positum est pro *γίγνηται*, quod ex Homero
notissimum. Eodem modo restituit Welckerus in Theo-
gnide 1190. cf. Annot. p. 139 sq. Sensus: *Quando
forte mulierum puerorumque amoris advenit tempus ma-
turum simulque juventus accesserit idonea.*

Ad pag. 80. v. 71 sq. Totum hexastichum lau-
dat atque Soloni tribuit S. Basilius in oratione *πρὸς
τοὺς νέους* p. 197., qui eandem quoque v. 71. extr.
exhibuit lectionem, quam Aristoteles et Stobaeus.

Ad pag. 84. ε, 9. 10. Theognis 1187 sq.

*Οὔτις ἀποινα διδούς, θάνατον φύγοι οὐδὲ βα-
ρεϊαν*

δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.

*Ad pag. 85. ε, 3. cf. Valckenar. ad Euripid. Phoe-
niss. p. 146. B.*

Fragm. ζ. Homer Il. ρ, 446 sq.

*Οὐ μὲν γάρ τι πού ἐστιν διζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει*

Theognis 167 sq.

*Ἄλλ' ἄλλω κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκέες ὄλβιος
οὐδεὶς*

ἀνθρώπων, ὅποσους ἠέλιος καθορᾷ.

Forma *μάκαρ* a Welckero commendata jam extat in
H. Stephani Poetis Gr. p. 472.

Ad pag. 90. Ciceroni de re publ. I, 59. adjungendus est Thucyd. III, 39. εἰώθε δὲ τῶν πόλεων αἷς ἀνμάλαστα καὶ δι' ἐλαχίστον ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, εἰς ὕβριν τρέπειν. cf. Wasse ad h. l.

Ad pag. 108. κε, 28 sq. Lobbeckius ad Soph. Ajac. p. 351. Itemque (in Etymolog. M.) Κυκῶν, ταράσσω, Θρηῶν. lege ΟΡίνων, quo sensu est in illo Homericō ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντου ὀρίνετον. Prior vox excimanda est Solonis fragmento XXVIII, 26. Brunck.

Τῶν οὐνεκ' ἀρχῆν (ἢ ὀργῆ) πάντοθεν κυκεύμενος ὡς ἐν κυσὶν πολλοῖσιν ἐστράφην λύκος.

scribi debet κυκλεύμενος. — Veram quidem esse emendationem glossae θρηῶν ex praecedente verbo ταράσσω intelligitur; minime tamen consentiendum cum viro doctissimo in emendanda vulgari Solonis lectione, utpote qui formam rariorem eandemque sententiae prorsus accommodatam atque satis confirmatam sine justis rationibus expunxerit.

Ad v. 30. Permutatio opposita illi, ex qua *elegi* indicantur loco *iamborum*, extat apud Hermiam MS. in Platon. Phaedrum: ὅς καὶ τὸν ἴαμβον τοῦτον εἶπε·

Φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.

Qui tamen versus quum sit *pentameter*, emendandum est *πεντάμετρον*. Vid. Jacobsii Animadvv. ad Antholog. Gr. Vol. I. P. 1. p. 321.

Ad pag. 111. κς, 8. Xenophon Anab. IV, 4, 13. succum ex Sesamo expressum praebuisse unguentum dicit, quo Graeci usi sint pro oleo. Πολύ γὰρ ἐνταῦθα εὐρίσκατο χροῖσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σῦειον καὶ σησάμινον κ. τ. λ.

Ad Solonis *Hypotheças* spectasse etiam videntur, quae refert Scholiasta ad Platon. *dialog. de Justo* ed. Bekkeri p. 465. Παροιμία, ὅτι πολλὰ ψεύδονται αἰοί-

δοι, ἐπὶ τῶν κέρδους ἔνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. φασὶ γὰρ τοὺς ποιητὰς πάλαι λέγοντας τὰληθῆ, ἄθλων ὕστερον αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι τιθεμένων, ψευδῆ καὶ πεπλασμένα λέγειν αἰρεῖσθαι, ἵνα διὰ τούτων ψυχαγωγῶντες τοὺς ἀκρωμένους τῶν ἄθλων τυγχάνωσιν. ἐμνήσθη ταύτης καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀθηναίων ἀ' καὶ Σόλων Ἐλεγείαις καὶ Πλάτων ἐνταῦθα.

Denique nobis liceat proponere quaestionem criticam, quam quidem absolvendam aliorum potius iudicio relinquimus. Notum est enim farraginem Theognideam multa aliorum poetarum, maxime Solonis, continere fragmenta, unde colligere licet alias quoque Solonis aliorumque poetarum apud nostrum Theognidem reconditas esse particulas, quas tamen eruere nemo audeat, donec justae rationes eaeque historicae desiderentur. Jam vero si quis animum adverterit verbis, quae leguntur apud Tzetzen ad Exeg. in Iliad. p. 144. ed. Hermann. Σόλων δὲ καὶ κατ' ἴχνος αὐτοῦ καὶ ὁ Σοφοκλῆς . . . δαίμονα φάσκει τὸν, ὃς κἄνπερ πρότερον ἦν ἀτυχῶν, ὁμῶς εὐτυχοῦς καὶ ἀγαθῶν τετύχηκε τέλους. — nonne idem accingetur ad cogitandum, Theognidis locum inde a versu 161. usque ad 164. Soloni jure meritoque reddendum esse?

Πολλοὶ τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῶ,

οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
εἰσὶν δ' οἱ βουλῇ τ' ἀγαθῆ καὶ δαίμονι φαύλῃ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργασιν οὐχ ἔπεται.

Hujus loci paraphrasis legitur apud eundem Theognidem 133 sqq.

I N D E X

SCRIPTORUM VEL EMENDATORUM VEL ILLUSTRATORUM.

Alexander Aetolus ap. Athen. XV. p. 699. C.	pag. 13
Catullus LXII, 46 sq.	— 30
Hermesianax ap. Athen. XIII. p. 597 sq.	pag. 9. 11. 20
Homer. Il. α, 5 sqq.	pag. 7
Horat. Ep. I, 6, 65 sq.	— 27
Ovid. Ibid. 546 sq.	— 14
Pausan. VIII, 28, 2.	— 45
Posidippus in Analect. II, 48.	— 21
Strabo XIV. p. 921.	— 9
Suidas v. <i>Mimesis</i>	— 7
Theognis 791 — 794.	— 38 sq.
— 1011 — 1016.	— 33 sq.
Tzetzes ad Lycophr. 868.	— 45

I N D E X
R E R U M E T V E R B O R U M.

	pag.
Ἀλήσεσ	45
ἀρπαλίος	— 28
Augusteum Dresdense	— 57
βάξις	— 48
Cognomina scriptorum Gr. diversa	— 3. 8
Δαίτης ἥρωσ	— 47
Dodonaicum oraculum	— 56
ἔρδειν	— 61
Ἐρμιον πεδίον	— 46
ἠγεμών	— 60
κλύειν	— 59
Κραδίης νόμος.	— 9
κύλλη	— 41
λατρύειν	— 60
Λιγορτιάδης	— 7
Niobae proles	— 48
παιδερραστία	— 16
πτοιῖσθαι	— 34
Pyliorum migrationes in Asiam min.	— 6. 44
ῥοδοδάκτυλος Ἥώς	— 40
Solis navigatio nocturna	— 40
τιθεῖ	— 30
τρυγούται	— 31
Φαννώ Menandri Comoedia	— 39. 51
χαλεπήρης.	— 4

ERRATA.

- Pag. 10 lin. 21. leg. *alii alium vindicabant.*
— 15 lin. 16. leg. *nullum vero.*
— 28 extr. *Mimn. IX, 8.*
— 29 lin. 11. *ἀμφεκάληπεν.*
— 31 Not. v. 2. lin. 5. *Hesiodius.*
— 32 Not. v. 10. lin. 3. *qua tamen ratione.*
— 33 Not. v. 11. lin. 4. *nescio an non.*
— 41 Not. lin. 8. *est hicce.*
— 43 Not. v. 7. lin. 4. *οἴχεται.*
— 44 lin. 5. *τάς.*
— 45 Not. lin. 1. *notatu.*

Proc.

188

unc

7

